

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

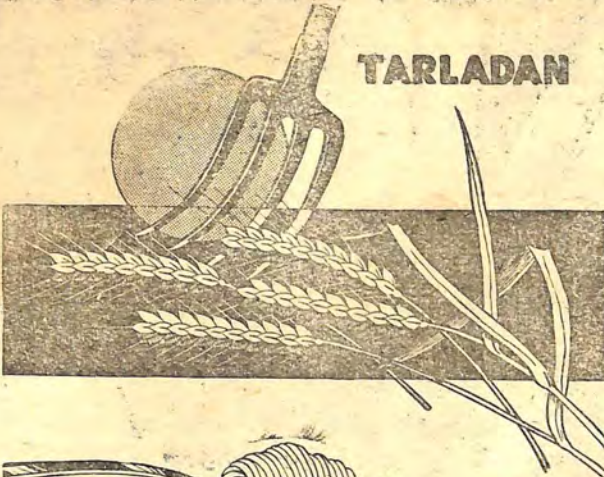
AKHAKA

Gümüşpala: «Af, şeytandan
bile gelse kabul ederim» dedi.
- Gazeteler -

Âdem ile Havva!

TARLADAN

**EVE,
CANIM**

PIYALE

PIYALE Adı..Ağız Tadı..

Ak 59

5
Gömleğe bedel
GÖMLEK

Fully Fashioned

Kazova Fully Fashioned gömlekleriyle... İş yerlerinde Kravat tahiye karışıyor. Moda renkleri, zarif işlemleriyle tatilde ve işyerinde en pratik en ideal gömleklerdir.

100% yün Kazova Fully Fashioned gömlekleri solmaz, buruşmaz eskimez. En az 5 gömleğe bedeldir.

Kazova

HER MEVSİMDE GİYİMDE ZARAFET YARATIR

İlançılık - 783 61

REKLÂMLARINIZ İÇİN

BASIN İLÂN KURUMU

Genel Müdürlük

Çağaloğlu, Türk Ocağı Caddesi Nu. 1 İstanbul

Telefon: 22 43 84 - 22 43 85 Telgraf Adresi: BASINKURUMU

Subeler	Dış Muhabirler
İstanbul	A. B. D.
Ankara	Almanya (Federal)
İzmir	Almanya (Demokratik)
Adana	Avusturya
Bursa	Avusturya
Diyarbakır	Belçika
Erzurum	Bulgaristan
Eskişehir	Çekoslovakya
Konya	Danimarka
Zonguldak	Fransa
	Hollanda
	İngiltere
	İspanya
	İsrail
	İsviçre
	İtalya
	Japonya
	Lübnan
	Macaristan
	Norveç
	Pakistan
	Polonya
	Portekiz
	Romanya
	Yugoslavya
	Yunanistan

Basın - 2332 - 60

50

MİLLİ BANKACILIKDA

TÜRK TİCARET BANKASI

50 YIL

Memleketimizde hususi teşebbüsün ilk ve en muvafık numunesini teşkil eden TÜRK TİCARET BANKASI, 50 yılı bulan hizmet süresi içinde muhterem müşterilerinin gösterdiği alaka ve itina dolayısı gülemlerini arz eder.

TÜRK TİCARET BANKASI

1913-1963

KÜLTÜR YAYIN 9

Reklamcılık - 993 - 62

Akbaba

Eski oyun!

SIYASİ MİZAH GAZETESİ

BAŞYAZARI :

Yusuf Ziya Ortaç

SAHİBİ :

Ergin Ortaç

YAZI AİLESİ :

Aziz Nesin, Adnan Veli, Orhan Kemal, Rifat Ilgaz, Naci Sadullah, İlhan Selçuk, Selâmi Yurdatap, Ümit Yaşar Oğuzcan, Ni-met Arzik, Necdet Rüştü, Şemsi Belli, Hüseyin Korkmazgil, Burhan E-sen, Yaşar Özen, Kenan Akıncı.

ÇEVİRGEN AİLESİ :

Vâ - Nû, Semiramis Ay-dınlık, Ergin Ortaç, Gülden Ortaç.

KARİKATÜR AİLESİ :

Necmi Rıza, Turhan Selçuk, Nihar Tüblek, Cafer Zorlu, Bülent Şeren, Mehmet Polat, Semih Balcı-oğlu, Zeki Beyner, Burhan Solukçu, Şadi Dinççag.

Yazı işlerini fiilen idare eden :

Kadri Yurdatap

Dizildiği ve basıldığı yer :

Ercan Matbaası

Kapak baskısı :

Şaka Matbaası

Abone bedeli : Yıllığı 50, Altı aylığı 25 lira. Yabancı memleketlere yıllık 100, altı aylığı 50 lira. Uçakla gönderilmesi istenen abonelerden uçak masrafı ayrıca alınır.

Flatı : 100 kuruştur.

İDARE YERİ :

Divanyolu Klodfarer caddesi, No. 8 - 10

Daire : 3.

Telefon : 22 18 11

İLAN FIATI :

Kapak içi, santimi 20 il-ra, iç sayfalar 30 liradır.

Cilt : 4 - Sayı : 86

21 Mart 1963

YIL : 41

Bu gazete Basın ahlak Yasasına uymayı taah-hüt etmiştir.

ON YIL sahneden kalkmayan bir eski oyuna yeniden başlandı. Dekorda değişiklik yok. Sözlerde değişiklik yok. Sanırım rejisörde, suflörde bile değişiklik yok... Yalnız, dünkü figüranlar bugün başrollerde...

Bu oyun nerde mi oynanıyor?.. Ne Şehir Tiyatrosu sahnelerinde, ne Küçük Sahne'de, ne Kent Oyuncuları sahnelerinde... Bu oyun 767.119 kilo-metrekarelik bir sahnede ve yirmi dokuz milyon seyirci önünde oynanmaktadır...

1950 den 1960 a kadar, alkışla başlayıp ıslıkla biten bu oyun, üç yıl-dan az bir aradan sonra, 10 Mart pazar günü, Gümrühpala kumpanyası-nın idaresinde, tekrar ilk perdeyi Adana'da açtı!

Seyirciler, yine kamyon kamyon komşu illerden getirilmişler. Konuşmalar, on üç, on dört yıl önceki eski plâk dolaplarından çıkarılmıştı. Sanki 27 Mayıs damgasını, şu «nısyân ile ma'lûl hafıza-lı beşer» den, büyüklü bir süngerle silivermiş-ti zaman!

Yalan, ipeklere, ışıklara bürünmüş, parmaklarında ziller, ortada rakediyordu: Boyah dudaklarında

en tatlı gülüşten en acı çığlığa kadar!

Sahnede bir politika fettanı, suç-suz, günahsız ve... ve bilgisiz kala-balığa soruyordu:

— Aziz vatandaşlar! Zamlardan memnun musunuz?..

Kalabalık uğulduyordu:

— Haynır!..

Zamdan kim memnun olur ki?..

İsmet Paşa bile bu seyirciler ara-sında olsaydı, sesi, vatandaş sesine karıştırdı:

— Haynır!..

Ama bir nedeni, bir niçini yok mudur bu zamların?.. Vardır elbet. Ancak onu çoğunluk bilmez. Politi-kacı bilir... İşte suç, en ağır, en al-çak suç, bu bilgili yalandır!

Miting çıkırtkanı bağırıyor:

— İnönü parasız iş yapamaaaaz!

Doğrudur. Ama, bu elli bin dinle-yici içinde biraz akıl, biraz insaf sahibi tek adam yok muydu ki, tü-kürür gibi haykırınsın:

— Efendi, parasız bana bir fincan kahve yapsana!..

Biz, ne çektikse, ne çekiyorsak, parasız iş yapan sihirbazı bulamadı-ğımızdan değil, parayla, hem de ne, ne, ne parayla iş yapmayan madra-

bazlar yüzünden çektik, çekiyoruz ve çekeceğiz de!

Türkiye'nin, şu on yılda gördüğü parayı, bu vatan, ne saltanat yüz yıllarında gördü, ne Meşrutiyet yıl-larında, ne de Cumhuriyet yılların-da. Bu yardımın tutarı, hayalimiz-de bir bolluk cenneti çizecek cöm-ertliktedir: 35 milyar 258 milyon lira!

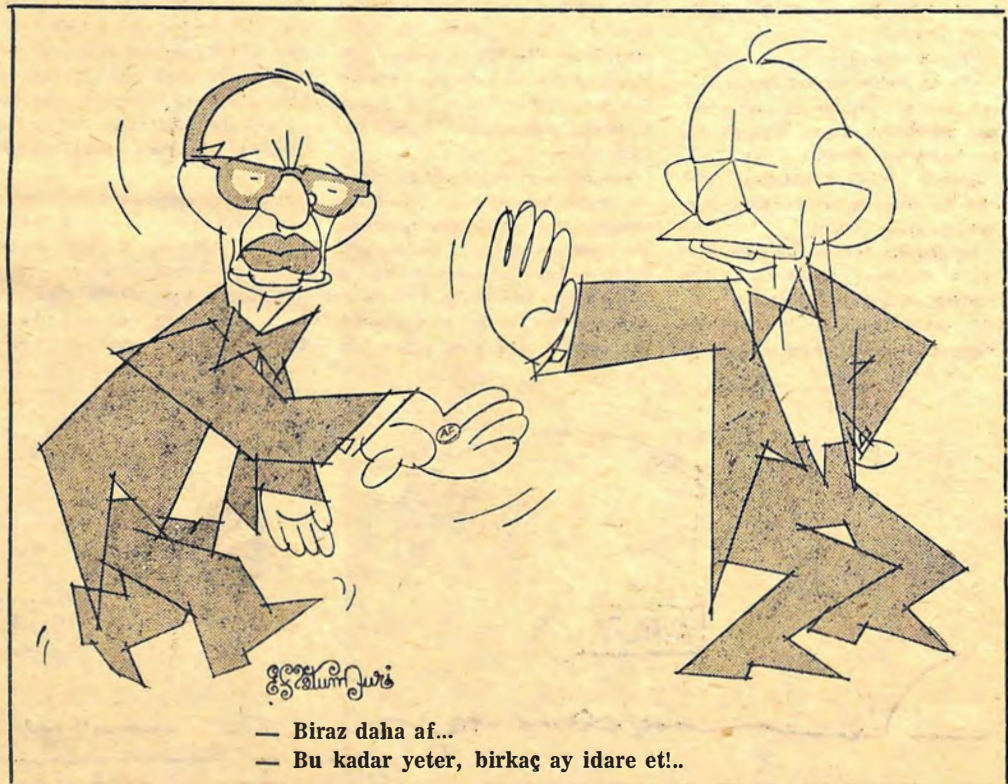
Ya o kalkınma hovardalarından bugüne kalan miras ne biliyor mu-sunuz?.. Yine hayalinizde zebani kargısıyla çizilecek korkunç, alev ra-kamlar: 20 milyar 756 milyon lira borç!

İşte bugünkü darlıklar, bugünkü yoksulluklar, bugünkü çaresiz ver-giler, çaresiz zamlar, hep o hesap-sız, hep o kitapsız caka yıllarının sonucudur...

Şimdi, Demokrat Partinin ihtilâl artıkları, efendilerinin kahrına uğra-yan bu yoksullar, bu perişanlar ço-ğunluğunu toplamış, onların acıla-rından yarınki iktidarlarının tadını çıkarmaya çalışıyorlar...

Haydi efendim, haydi!.. Böyle kancık demokrasidense, yiğit elin-deki Tomson dipçigini öper, başıma koyarım!

Yusuf Ziya ORTAÇ

— Biraz daha af...

— Bu kadar yeter, birkaç ay idare et!..

— Ben bilmiyor şimdiki ne yapacak? dedi.

Alman sarışınının kırmızı, hoş giyen bir türkçesi vardı.

Tren, bızın sınırdan geçip Yunanistan toprağına girinceye kadar konuşmamıştı. Bir daha karşılaşmaya çağı bir yabancıya tren yolculuğunda içini dökerek rahatlamak istediğini anladım.

İkinci Dünya Savaşı sona erdikten üç yıl sonra, babası İtalya'daki esir kampından döndüğü zaman, ağabeyi Klepzig bir tekstil fabrikasında muhasebeye çalışan memurmuş. Babası, savaşın kan ve ateş denizinden yaralanmadan, burnu bile kanamadan çıkmakla övünürmüş.

Brigitte'nin ağzı ile babası şöyle diyormuş:

— Harpten kim döndü, hep eksik döndü, azalmış döndü, bir ayak yok döndü, kol yok döndü. Benim baba geldi yok eksik; var biraz fazla ağırlık, altmış kilo gitmiş, geldi yetmiş kilo şişman...

Üç odalı evde oturuyorlarmış; o danın birini, tedavi için Almanya'ya gelen bir Türk kızına kiralamışlar. Brigitte'in dediğine göre, kız doktorlar değil, ağabeyi Klepzig tedavi etmiş, tedavi sonunda da kız gebe kalmış. Evlenmek için İstanbul'a gelmişler. Klepzig babasına mektup yazmış: «Hristiyan olduğum için, çocuğumun annesiyle evlenmeme, babası razı olmuyor; nikâh kıyılması için müslüman olmamı istiyorlar.»

Brigitte anlatıyor:

«Benim baba yazdı Klepzig: «Çocuk var, sen evleniyor; sen evleniyor, olacak müslüman!»

Klepzig müslüman olmuş, bu sefer de kızın babası «Türk olacaksın!» demiş.

Brigitte anlatıyor:

«Benim baba yazdı Klepzig: «Çocuk var, sen evleniyor; sen evleniyor, müslüman olacak, Türk olacak, ne isterse olacak!»

Klepzig Türk uyrukluğuna giriyor. Bu sefer de kızın babası «Sünnet olacaksınız!» diyor.

Brigitte'nin babası, sünnetin nasıl bir iş olduğunu anlayınca küplere biniyor. «Sağ kalabillerlerin bile ancak azalarak, eksilererek döndükleri savaştan ben tastamam çıkayım da

sen nasıl olur, isteğinle kendini eksiltirsin?» diye oğluna kızıyor.

Brigitte'nin ağzı ile babası şöyle diyormuş:

— Evlenecek, var... Müslüman olacak var... Türk olacak, var... Ama sünnet olacak, yok...

Klepzig, sünnet olup evlenince de «Yok, sen benim çocuk...» diye oğlunu reddediyor.

Demek bu Alman alisesinin şanslı Türklerden açılmış ki, boşalan odayı bu sefer öğrenci bir Türk delikanlısı kirahıyor.

Oğlunun sünnet olmasına o kadar kızmış ki, Brigitte Türk delikanlısı ile evlenmeye kalkınca, acısını ondan çıkarmağa kalkmış. «Sünnetli mi?» diye sormuş kızına. Brigitte de «Evet, sünnetli!» demiş. Brigitte, «Bilseydim, sünnetsiz derdim» diyor. Ama zavallı kız ne bilsin babasının niyetini... İnatçı Alman bu sefer tutturuyor: «Türkler evlenmesi için benim oğlumu sünnet edip azalttılar. Bu sünnetli Türk de eksik olanını taktırsın, tamamlatsın gelsin, öyle alsın kızımı!»

Yalvarmışlar, yakarmışlar. sünnetin sağlık bakımından yararlarını anlatmışlar, yahudilerin de sünnet olduğunu söylemişler, kesilen sünnetlik parçanın eklenemeyeceğini açıklamışlar; ama inatçı Alman ne denilse boş... O, bunların hepsini pek güzel biliyor ama, oğluna ya-

pılanın acısını çıkaracak; «estetik ameliyatla tamamlansın!» diyormuş. «Tamam, istediğin oldu» diye yutturulacak adam da değil, ya «göreceğün...» derse...

Brigitte, babasının bu uygulanamayacak saçma önerisini dinlemeyip, delikanlı ile İstanbul'a gelmeğe kalkınca, bu sefer babası yalvarmağa başlıyor:

— Gitme kızım, etme kızım... Türkiye'de harem var. Orada her erkeğin haremünde kırk tane kadın var. Kimbilir sen bu adamın kaçınıcı karısı olacaksın... Sana orada çok kötülük yaparlar. Sen kafes arkasına hapsederler, döverler, işkence ederler.

Türk delikanlısı bunları duyunca, Türkiye'den resimli kitaplar, dergiler getirtilip, Brigitte'nin babasına uzun uzun Atatürk Türkiye'sini, Cumhuriyet Türkiye'sini, demokrasi Türkiye'sini anlatıyor; kadınların erkeklerle eşit haklara sahip olduklarını, yargıcılık, savcılık, mühendislik, doktorluk ettiklerini söylüyor. Adam da ister istemez razı oluyor.

Brigitte ile delikanlı İstanbul'a gince, delikanlının babası «Evlenmeniz için kızın adı Bedriye olacak» demiş. Brigitte Bedriye olmuş. Sonra «Türk olacak» demiş, daha sonra da «Müslüman olacak» demiş. Brigitte'nin babası mektup yazmış;

«Sünnet var, kaç gel... Sünnet yok, başka her şey var.»

Evlenmişler. Çok mutlu imişler.. Bedriye ilk çocuğunu doğurmadan bir ay kadar önce bir gece kocası:

— Bedriye sevgilim, demiş, çok zor durumdayım. Bir türlü karar veremiyorum. Kararı sen vereceksin. Sen ne dersen öyle yapacağım. Sana bir sorum var, söyle bana: Önce aşk mı, vatan mı?

Brigitte, vatan aşkının bütün aşklardan çok üstün olduğunu anlatan filmler görerek, konferanslar dinleyerek, kitaplar, romanlar okuyarak yetişmiş olduğu için, hemen cevabı yapıştırmış:

— Vatan elbette her şeyden üstündür sevgilim...

Kocası:

— Ben de senden böyle bir cevap beklerdim sevgilim, demiş, mademki vatan aşktan önce gelir, öyleyse seni boşamak zorundayım, ayrılacağız...

Vatanla boşanmanın ilgisini anlatıyan Bedriye çok kötü bozulmuş. Kocası açıklamış:

— Ben Yedeksubay okuluna gidip Yedek subay olarak «vatanı vazifemi yapacağım. Bizim kanunlara göre, Türk ordusunun subayları yabancı kadınla evli olamazlar.

— Ama ben yabancı değil, ben Bedriye...

— Olsun... Şimdi Bedriye ama eskiden Brigitte...

— Ama ben Müslüman...

— Olsun... Şimdi Müslüman ama eskiden hristiyan...

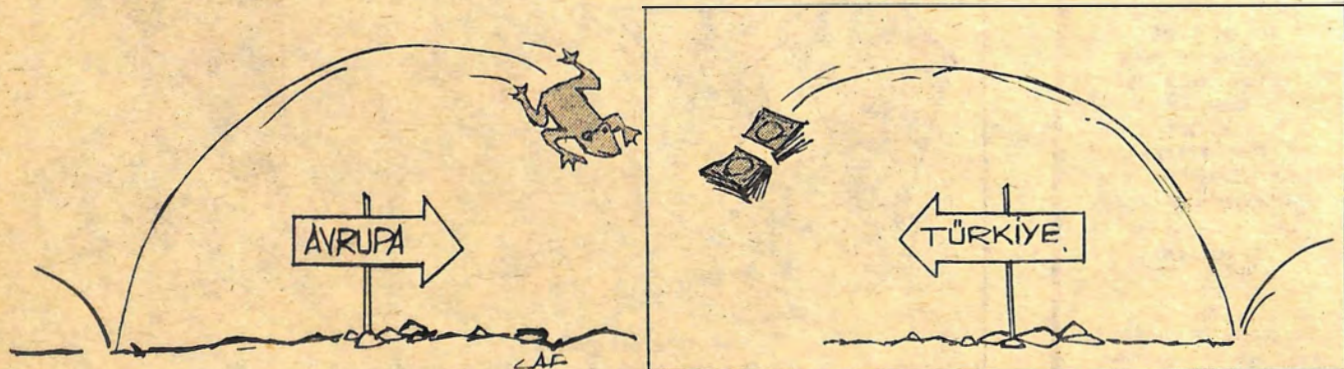
— Ama ben Türk...

— Olsun... Şimdi Türk ama eskiden Alman... Kanun müsaade etmiyor, ya boşanacağız, ya subay olmayacağım. Şimdi boşanalım, «vatanı vazife» mi bitirince yeniden evleniriz.

Boşanacaklar ama, mahkemeye ne gerekçe göstermeli? Şiddetli geçim sıkılığı... Karı-koca ağlaya ağlaya değil, güle oynaya mahkeme kararı ile birbirlerinden ayrılmış oluyorlar; gerçekte ise yine bir evde, bir arada, birlikte yaşıyorlar. Çocukları oluyor. Kocası, Yedeksubaylığını bitirip terhis olunca, ikinci defa nikâh kıydırıyor evleniyorlar.

Aradan birkaç yıl geçiyor. Bir gece kocası:

— Bedriye, diyor, çok zor bir du-

Gazetelerden: «Avrupaya kurbağa ihraç ettik!»

rumdayım. Kararı sen vereceksin. Sen ne dersen öyle yapacağım. Şimdi söyle bana: Önce vatan mı, aşk mı?

Bedriye soluk almadan:

— Önce vatan! diyor.

— Ben de senden bunu beklerdim karıcığım... Mademki önce vatan, öyleyse boşanacağız. Beni ihtiyat hizmeti için askere çağırdılar. Yedeksubaylık yapabilmem için ayrılmamız.

İkinci defa «şiddetli geçimsizlik» yüzünden mahkeme kararı ile boşanıyorlar. Kocası terhis olunca bir daha nikâh kıydırıyorlar.

— Bedriye sevgilim!

— Söyle canım...

— Vatan mı üstün, aşk mı?

Üç çocuk anası Bedriye, sabırlı kadın...

— Vatan üstün, vatan...

— Öyleyse boşanacağız...

Üç kere boşanıp evlendikten sonra bir kocası yine soruyor:

— Bedriye...

— Söyle şekerim...

— Vatan mı üstün aşk mı?..

Bedriye şaşırıyor:

— Yine ne var? Bu kaçınıcı vatan hizmeti?

— Bu sefer askere gitmiyorum Bedriye... Hariciye memuru olacağım da... Hariciye memurları, bizim kanuna göre yabancı kadınla evli olamazlar. Ya sen, ya istikbalim?.. Ya aşk, ya vatan?..

«Şiddetli geçimsizlik» yüzünden mahkeme kararıyla bir kere daha boşanıyorlar, ama ayrılmıyorlar, bir evde, birlikte yaşıyorlar.

Aradan birkaç yıl daha geçince, kocası bir gün:

— Bedriye! diyor.

— Söyle canım?

— Zor bir durumdayım. Kararı sen vereceksin: Önce aşk mı, vatan mı?..

— Ama sevgilim... Biz seninle karı koca değiliz ki...

— Asıl zorluk da buradan çıkıyor ya... Biz seninle karı-koca değiliz. Öyleyse biz seninle metres hayatı yaşıyoruz.

— Kanunda yasak mı?

— Hayır, kanunda yeri yok ama, bir yabancı ile nikâhsız yaşadığını için beni terfi ettirmiyorlar. Şimdi karar senin... Söyle Bedriye: Aşk mı, vatan mı?..

Zavallı Bedriye:

— Vatan.. Vatan.. Vatan.. diye inliyor.

Büsbütün ayrılıyorlar. Kocası, daha doğrusu, kocası değil de, dört çocuğunun babası üç-dört ayda bir eve uğrar, biraz para bırakır, gidermiş. Birkaç yıl da böyle geçtikten sonra bir gün eve uğrayan adam:

— Bedriye, zor durumdayım! diyor.

Bedriye iyice kızmış:

— Bana ne? diye bağırıyor.

— Sana ne olur mu Bedriye? Kararı sen vereceksin. Ne dersen öyle yapacağım?.. Söyle: önce aşk mı, vatan mı?..

Bedriyenin canı burnuna gelmiş artık;

— Aşk be!.. Önce de aşk, sonra da aşk!.. diye bağırıyor.

Adam sevinç içinde:

— Hah, diyor, senin böyle söyleceğini biliyordum. Sen ne dersen ben onu yaparım: tabii önce aşk...

Bedriye umutlanıyor:

— Yeniden mi nikâh?..

— Evet Bedriye... Yeniden nikâh.

Ben âşık oldum Bedriye, evleneceğim. Terfi de ettim, konsolos oldum. Evlenip Almanya'ya gidiyorum. Artık birbirimizden büsbütün ayrılacağız...

Tren yolculuğunda, kırına, tatlı bir türkçe ile bunları anlatan Brigitte;

— Ben bilmiyor, ne yapacak? dedi, benim baba öldü.. Koca gitti Almanya'ya... Ben de gidiyorum şimdi Almanya'ya... Ama ben Türk... Ben müslüman... Ne yapacak ben şimdi Almanya'da bilmiyor.

— Çocuklarımız nerde? diye sordum.

— Büyük oğlum Yedeksubay... Kızlar evlendi... Bilmiyor ben ne yapacak Almanya'da...

Aziz NESİN

Vine mi eski günler?

YILLAR var ki, konuşma sözlüğümüzde bazı kelimelerin anlamları değişti. Örneğin, «rüşvet», çoktandır «hediye» oldu; «iltimas», «tavsiye» oldu. «Zam» da «ayarlama» olmuştur ama, Koalisyon o kelimayı yeniden «zam» yaptı ve bir takım yurddaşların başını derde soktu.

İzmir'in Samantepe köy kahvesinde bir yurddaş; son zamlardan yakınıırken, tuzu kuru bir sıkı yurddaş ver yurddaşımızın ılbırı ile yakalanıp tevkif edilmiş.

Gördünüz mü?.. Zamları yeremiyeceğiz, zamlardan yakınamıyacağız da...

Koalisyonumuz:

— Zam! dedikçe, biz:

— Oh, oh... Aman ne iyi, aman ne güzel!.. diyeceğiz.

Böylece konuşma sözlüğümüzde «iyi» ile «güzel» in, ve «oh oh» un da anlamı değişecek.

Sen gördürürsün!..

Yanımdakinin sıkı sıkı elini tutuyordu. Yanımdaki de onun elini. Bulutların üstünde yürür gibi bir yürüyüşü vardı: Gözleri görmüyordu. Görenle görmiyen, tâ Eskişehirden gelmişlerdi; Eskişehir milletvekillerinden birine. Gören, milletvekilne şunu diyordu:

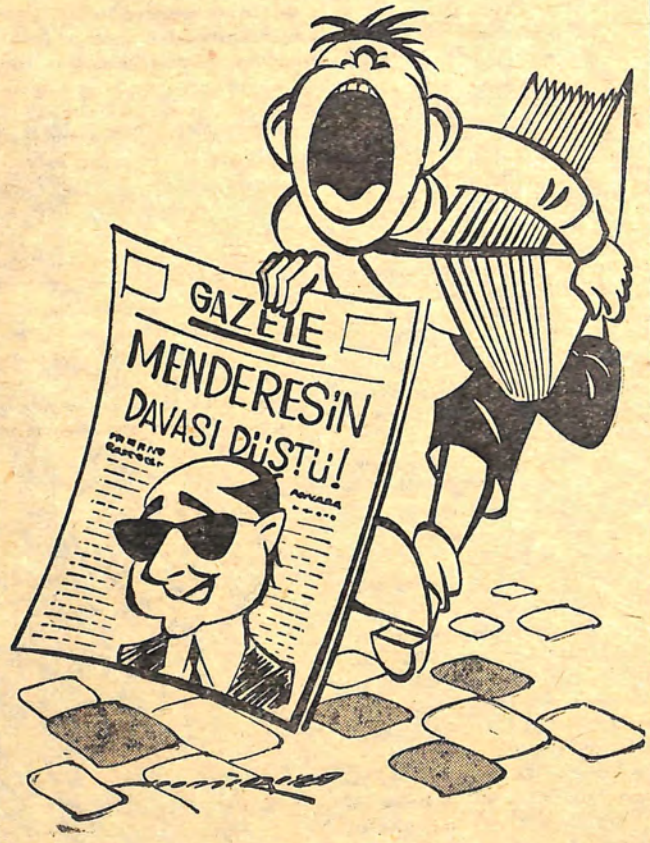
— «Sen istersen gördürürsün bunu bey!..»

Uf, uff!.. Halkın bu masum, bu güzel, bu kuvvetli güvenini ne sarı sarı ki acep? Ben milletvekil olsam en azından intihar ederdim, en azından!..

— «Sen istersen gördürürsün bunu bey!..» Hâlâ kulağımda çınlıyor.

Menderes — Allah! Allah!.. Artık benim insanlarla hiçbir dâvam kalmadı sanıyordum!..

Şeytanla Gümüşpala

ADNAN VELİ

VATAK odasının içinde bir gü-rültü oldu. Sonra bir an, her taraf aydınlandı, tekrar kararı. Yalnız perdenin dibinde otası koyu mavî, kenarları hafifçe turuncuya kaçan bir ışık dalgalarıyla başladı. Işığa benzer bir ses, odanın duvarlarında çın çın öttü:

— Hişşşt.. Kalk.. Ben geldim.. Ben..

Adam, dünyadan habersiz, yatağında mışıl mışıl uyuyordu. Işığa benzer ses tekrarladı:

— Kalksana.. Sana söylüyorum, duymuyor musun?..

Adam, kan ter içindeydi.. Yataktan biraz kımıldadı. Başında korkunç bir ağırlık ve ağırlık hissediyordu. Gözlerini hafifçe araladı. Dalgalandan ışık bakışlarına takılınca, birdenbire silkelenildi. Gözlerini biraz daha açtı. Titreyen bir sesle:

— Ne var? Kim var orada?.. diye sordu..

Işığa benzer ses cevap verdi:

— Ben geldim, ben.. Ben Şeytan.. Ragıp Paşa, sana geldim..

— Evet buyurun.. Ben Ragıp Gümüşpala..

— Tamam.. Ben de seni arıyordum..

— Kimsiniz siz?..

— Ben Şeytan'ım..

— Nasıl Şeytan?..

— Basbayağı.. Şeytanürrecim..

Gümüşpala zıplayarak yatağında doğruldu:

— Bismillâhırahmânırahim..

Şeytan biraz içerledi bu lâfa:

— Bırak traşı şimdi, dedi.. Ben buraya babamın hayırına gelmedim..

Sen istemişsin de, onun için geldim..

Perdenin kenarında duran mavî turuncu ışık, odanın ortasına doğru ilerledi. Gümüşpala, yatağının ortasına dmdik oturmuş, gözlerini ovalıyarak, gördüklerinin sahi olup olmadığını anlamaya çalışıyordu:

— Buyurun, dedi.. Rica ederim oturun.. Korkutmayın beni.. Sizi ne zaman çağırışım ben?..

— Duydum.. Hiç inkâr etmiye kalkma.. «Siyasi af için, Şeytanla işbirliği ederim» demişsin..

Paşa ensesini kaşdı:

— Evet, dedim..

— Hah işte.. Ben de seninle işbirliği etmiye geldim..

Paşa, üstünden yorganı attı. Çıplak ayaklarını soğumuş terliklerinin üstüne bastı. Karşısında ışı ışı yanan ve durmadan hareket eden Şeytana uzun uzun baktı. Yanılmadığına kanaat getirdikten sonra:

— Buyurun öyleyse, dedi.. Şu kanepeye oturun.. Sizinle konuşacağım birçok meseleler var. Kaç zamandır arıyordum sizi.. Kendiniz benim yanıma gelmeseniz bile, hiç

değilse bir akıl öğretirsiniz, bir haber yollarsınız diye düşünüyordum.. O kadar dertli, o kadar üzüntülü-yüm ki..

— Üzülmeye ihtiyar.. Sen benimle olduktan sonra, hiç bir zaman sırtın yere gelmez.. Ben, sana gelinceye kadar, bilsen kimlerle beraber çalıştım. Kimlere yol gösterdim.. Sen benim dediklerimi dinlersen, e-ninde sonunda mutlaka kazanırsın..

— Dinlemek ne demek??? Siz em-redeceksiniz, ben yapacağım..

— Tamam.. Öyleyse anlaştık.. Paşa, sen şimdiye kadar hiç cami du-varına işedin mi?..

— Valla ne yalan söylüyeyim.. Ben işemedim ama, bizim arkadaşlar bo-yuna işeyorlar.. Bunun bir faydası var mı acaba?..

— Tabii.. Her işin başarısı oradan başlar..

— Peki, şu siyasi affı çıkarabilecek miyiz dersiniz?..

— Benim dediklerimi yaparsan, elbet çıkacak.. Yalnız, benimle ko-nuşurken, bana «söz» deme.. Çünkü aramızda bu kadar teklifli konuşa-cak değiliz.. Şunun şurasında, hı-sım akraba sayılırız.. Birbirimizle bu derece yaklaştıktan sonra, teklifli konuşmak ne demek oluyormuş?..

— Yanı, «sen» mi diyeyim?..

— Elbette canım ciğerim.. Haya-tım, şekerim.. Sen, her ne kadar büyük bir adamsan da, dâhi isen

de, benimle konuşurken, bu resmi-yeti ortadan kaldırmalısın..

— Ne dedin, ne dedin? Ben büyük adam mıyım?..

— Elbette büyük adamsın..

— Sahi mi söylüyorsun Allahaş-kına?..

— Allah'ı karıştırmaya böyle işlere.. Ama sen hakikaten çok büyük a-damsın.. Şimdiye kadar tarihte gel-miş geçmiş büyük adamların bir ta-nesisin..

— Aaaah ah.. Ben öyle olduğumu biliyordum zaten.. Bunu bana pek çok kimse söylemişti.. Ama bunu öz-zellikle senin ağzından duymak, yü-reğime soğuk sular serpti. Ben bü-yük adamım değil mi?..

— Hem de nasıl?.. Senden önce de, bu memlekette büyük adamlar vardı.. Ama onlar, benim tarafım-dan kendilerine ihsan edilmiş bü-yüklükle yetinmiyerek Peygamber-liklerini ilân etmiye kalktılar, işte o zaman hâpı yuttular.. Peygamberli-ğe sakın özenme sen..

— Olur komutanım..

— Ben senin komutanın değilim.. Rehberimim, kardeşimim, en candan dostum..

— Tamam.. Öylesin canım.. Onu ben kabul ediyorum.. Öyleyse bana yol göster.. Ben hep Yassıada avu-katlarının emir subayı mı olacağım? Akıllı fikirli biri çıkıp da, sen şu yoldan yürü demiyor ki..

— Demezler.. Senin hangi yoldan yürüyeceğini ben söyleyeceğim sana. Her şeyden önce Atatürk'ü sever gö-rüneceksin..

— Ben öyle yapıyorum zaten..

— Dinle.. Lâfımı yarıda kesme.. Atatürk'ü sever gibi yapacaksın a-ma, gene de bildiğinden şaşmıya-caksın.. Yurt içinde geziye çıktı-ğın zamanlar, frenk elbisesi giyme. Şalvarı geçir bacaklarına, takkeyi de geçir kafana, tesbîhi eline al, yü-rü yavrum yürü.. Cuma günü gelin-ce namaza dur.. Korkma, namaz-dan, senin gibilere hiç bir zarar gel-mez.. Namaz sürelerini bilmesen de zarar yok. Dudaklarını hafifçe oy-natırsın. Seni herkes Din bilgini sa-nır. Ama camiden çıkarken, halının üsyüne bir parçacık idrarını yapma-yı unutma..

— O niye iyi öyle?..

— Canım sen, beni memnun etmi-ye çalışmıyacak mısın hiç?.. Ben ne dersem sen onu yap..

— Peki, sultanım efendim. Yalnız bir mesele var. Ben camide o idrar işini yaparken, yakalanacak olsam, ne derim?..

— Bu halıyı Beş yıllık plân zan-nettim de, onun için yaptım, der-sin..

— Peki, anladım.. Ama biz, yani ben ve arkadaşların, kahvede olsun, trende olsun, miting meydanlarında olsun, o işi yapıyoruz zaten..

— Yapacaksınız elbet.. Sizin mil-li göreviniz bu..

— Ben bu kadar çalıştığım halde, her yerde hücumu uğruyorum. Paşa memleketini sevmiyor diyorlar.. Nasıl sevmem?.. Ben Lider olmadan önce askerdim. Rütbem de Orgene-ral..

— Evet, biliyorum Orgeneral.. A-ma sen zırvalık yaparsan, rütben olur Hor general.. Eğer bu işleri bilmiyorsan, sor general.. Çünkü memleket meseleleri biraz zor gene-ral.. Eğer gene de beceremezsen, arkandan gelir korgeneral..

— Vallâhi ne doğru söylüyorsun.. Sen benim canım Şeytancığımın. Pahalılık ve zamlar için miting yap-tırdım, iyi oldu mu?

— Çok iyi.. Fakir halk seni daha çok sevmiye başladı.

— Bir de rahmetli için mevlût okutacağız.. Ona ne dersin?..

— O da iyi..

— Şeytancığım, Türkeş için ne dersin acaba?.. O da benim canımı sıkınıya başladı son zamanlarda..

— Ona sarıl ve birbirinizi kucak-layın.. İkiniz de aynı mayadan gel-mişsiniz. İleride birbirinizle çok lâ-zım olacaksınız.

— Ama o benim iskemleme göz dikmiş diyorlar.

— Şimdilik birbirinize sarılın. İle-

YAZISIZ

Ozanlarımızı Tanıyalım:

Mim Sunullah
Yarısöy

MİM Sunullah deyip geçmiyelim, bu güne bu gün Türk Dil Kurumu Tanıtma Kolu Başkanı ve Türk Dili Dergisi yazı kurulu üyesidir. Hayatta bir çok işler yapmıştır. Bunlardan birincisi 1925 yılında dünyaya gelişidir. Doğduğu yer Şile'dir. Şileliler Mim Sunullah'ın hemşehrisi olmakla her zaman övünürler ve şairin doğum günlerinde de dövünürler. Şile'nin bu kahraman evladı halen Sümerbankta çalışmakta olup boş zamanlarında da şiir, roman, hikâye, makale vesaire yazmaktadır.

Önemi inkâr edilmez ilmi çalışmalarıyla Türk Dilinin kalkınmasında, ıkınıp sıkınmasında büyük bir rol oynayan Mim Sunullah bu arada oyunculuğa da heves ederek, bir zaman Meydan Sahnesini kahkahadan kırıp geçirmiştir. Şiirlerini iyi okuyan ozanlarımızdandır, hatta şiir olmayanları bile... Şiir matinelelerinde gözlüğünü şöyle bir düzeltip şiir okumaya başlayınca en katı yürekleri bile rikkate getirip hüngür hüngür ağlatır.

Tıraş etmekten tıraş olmağa pek vakit bulamıyan üstad, saçlarını yılda bir kestirmekle de pek meşhurdur. Uzun ve lıbarık saçları kendisine bir aslan heybeti verir. (Mim Sunullah'ın 1963 yılı saç kestirme töreni 25 Mayıs Cumartesi günü Ankara'da berber Osman'ın salonlarında yapılacaktır. Bütün şiirsevenlerle tıraşsevenler davetlidir.)

Mim Sunullah'ın basılmış eserleri şunlardır:

Şiir: Acaipler Treni, Muhteşem Kaka, M. Kemalın Süngüsü, Yaban Domuzu ve Dışa vuran Fettanlık.

Roman: Kara Çiçek, Delinin Biri. Değerli ozanımızın ünlü bir şiirini sunuyoruz:

Hayır o değil, benim
Anlaşıldı benim aklımdan zorum var
Basbayağı deliyim
Hayır o değil, benim

Dayadım sırtımı duvara
Zurna çalıyorum
Ut çalmasını nerden bileylim
Hayır o değil, benim

TIYATRO:

Tatlı Kaçıklar!

Gülriş Sururi ile Engin Cezzar dostlarımızdır, her ikisinin de gerçekten tatlı insanlar olduklarını bilirdim ama, böyle bir oyunu repertuvarlarına alacak kadar kaçık olduklarını bilmezdim. Olabilirmiş demek. Bundan önce oynadıkları «Aklın Oyunu» onlara bir oyun oynamış olacak. Yoksa keçileri bu kadar çabuk kaçıracakları kimsenin aklına gelmezdi.

Oyunun en başarılı aktörü dekorları yapan Duygu Sağır-oglu idi şüphesiz. Arturo rolündeki Pekcan Koşar da eh fena değildi. Bütün gücüyle oyunu kurtarmağa çalışıyordu ama nafi. Bu oyunu kurtarmak için sahneye Milli Güreş takımımız çıkarsanız, onların gücü bile yetmezdi sanıyorum. Nerden bulmuşlar bu tapon piyesi bilmem?

Oyunu sahneye koyan ve Michel'i oynayan Engin Cezzar maa-zallah bir felâketti. Adeta oynamadı, dolaştı durdu sahnede. A kardeşim sen aklı başında bir adamsın, nene gerek senin kaçık rolü? Memlekette kaçık mı yok? Elini sallasan ellisi.

Tatlı Kaçıklar!

Gülriş Sururi'nin kostümleriyle oyunda giydiği ayakkabılar pek güzeldi doğrusu. Diker eller dert görmesin!

Ali Yalaz, Özcan Er, Mine Cezzar, Ahmet Koman, Seden Kızıltunç ve Nur Ünsal bu oyunun öbür felâketzedeleriydi. Bu felâketzede vatandaşlarımıza Kızılay çadır ve battaniye yardım yapmak için, daha ne bekliyor? Kızılay Genel Müdürünün nazarı dikkatini çekmeyi bir borç bilirim.

Bu kadim oyunu Michel Andre denilen bir adamdan iki kişi çevirmiş Türkçeye: Osman N. Karaca ile Adil Moran. Doğrusu onların zevkine de pes dedik. Tatlı Kaçıklar gibi tatsız bir oyunu arayıp bulmak için kim bilir ne kadar yorulmuşlardır? Vah vah!

Bayram ertesi başlayan karı, Küçük Sahneden gelen bu soğuk dalğasına bağlarsak haksızlık etmiş olmayız sanırım!

Gözlerimde bir delice ışık
Dudaklarımda uygunsuz lâflar
Bırakın bir güzel söveyim
Hayır o değil, benim.

Koca kafam derde girdi
Kafa kafa değil ki
Nerden baksan deliyim
Hayır camm o değil benim.

MİM SUNULLAH

HABERLER:

Kalıcı eser

Ressam Erdoğan Değerin tablolarına son zamanlarda hemen bütün gece kulüplerinde rastlamak, gözlerimiz için bir alışkanlık olup çıktı. Tabloların çoğu -nedenini satın alanlar açıklasınlar artık - kısa zamanda müşteri bulduğu için duvardaki yerleri de sık sık boş kalıyor. Bu işten en fazla şikâyetçi olanlardan biri de Kulis'in işletmecisi Corc'dur.

Erdoğan Değer de buna bir çare bularak Kulis'in duvarını alçıya kazıyarak bir pano yaptı. Panonun bittiğinin ikinci günü Kulise giren «bizim yokuş» talfesinden biri, panoya uzun uzun baktıktan sonra, barda oturan Erdoğan Değer'e dönerek:

— Tebrikler dostum, dedi. En kalıcı eserini yapmışsın.

Erdoğan Değer bu kalıcı sözünden bir övgü anlamı çıkarak teşekkür etmeğe hazırlanıyordu ki gazeteci:

— En kalıcı eserin diyerek devam etti. Çünkü duvarı da yıkmaksızın kimsenin alıp götürmesine imkân yok.

Uzman Arısöy

Genç kuşağa mensup şair ve eleştirmenlerin bulunduğu bir toplulukta bir eleştirmenimiz Sunullah Arısöy'dan söz açtı. Herkes kendisini hayretle dinliyordu ki o:

— Eh dedi, kendisi yok ama Allahı var. Sunullah Arısöy kadar şirden anlayan kişi az bulunur.

Sonra kısa bir süre susup, etrafındakileri süzdü ve cümlesini tamamladı:

— Hani çocuk ve doğum doktorları da çocuktan anılarla ama, çocuk doğuramazlar!

Zahir Güvemlinin Koleksiyonu

Şair, eleştirmeci, karikatirist, öğretmen, ressam ve saire Zahir Güvemli'de bir koleksiyon merakı başlamıştır.

Güvemli'nin sabırlı bir çaba sonunda topladığı kırılı çamaşır- lar birçok çevrede günün konusu halindedir.

Dünyanın birçok tanınmış müzesi bu koleksiyonu almak için teşebbüse geçmişlerdir. Zahir Güvemli, kırılı çamaşır ihracının memleketimiz için yeni bir döviz kaynağı olacağını söylemektedir. Kırılı çamaşırı olanların bunları temizletmeyip Zahir Güvemli'ye başvurmaları menfaatleri iltzasındandır. Duyurulur.

Çerkes gururu..

Lâzlar hakkında bunca anekdot anlatılıyor: Anlatılanla beraber onlar da gülüyorlar sevimli sevimli... Çerkesler öyle değil... Alınan! Şakayı tutmuyorlar. Tutmayı öğrensinler artık.

Alican ve kuzeni Talât Aydemir'in gururundan bahsediyorlardı. Gözleri muzıp pırıltılarla çıkmak çıkmak genç bir hanım şu hikâyeyi anlattı:

— «Çerkesler öyledir» dedi. «Bir gün, bir muharebe meydanının yanındaki ormanın kıyısında, çerkes beyleri toplanmışlar, ibâdet ediyorlarmış. Aralarından biri, minare yerine bir ağaca tırmanmış, herkesin namına Allahına hitabediyormuş: Sen ki dünyayı yarattın, sen ki herşeye kâdirsin, sen ki rahimsin, sen ki...»

Beylerin biri dayanamamış:

— «Yeter» demiş, «yeter!.. O kadar yüz verme. Burda biz de varız!..»

Hikâye iki kuzenin psikolojisini ve bazı olayları hafiften aydınlatmığa «kıtfa yettili» di mi?..

Arabın aklı!

«Yumruklanmış» çerçevesi gözlerini açtı, karşısında itiraz görmeğe alışık bir tonla konuşuyordu. Esmerdi, ufak tefekti, havası hırçındı... Burdur ağalarından Fethi ağayı konuşan... Fethi Çelikkabı!..

— «İncir para eder mi?.. Eder!.. Üzümler para eder mi?.. Eder!.. Demek ki o cihetten sıkıntımız yok!..» (Tabii yok ağa beğim... Var diyen bozuncu, sıkıysa karşınıza çıksın!) «E, bu sağlam ekonomik vaziyette seçimlere gidersek, silme kazanırız!..» Tabii ağa beğim... 50 seçimlerinde kazandığınız gibi... 57 seçimlerinde kazandığınız gibi...

Birinin aklı bende olsa çok rahat ederdim şu darüdünyada... Çok rahatsızım ben, çooook!..

Kulaklarımda hâlâ sözlerin: İncir para eder mi?.. Eder!.. Üzümler para eder mi?.. Eder!.. Tütün para eder mi?.. Eder!.. Öyleyse?..

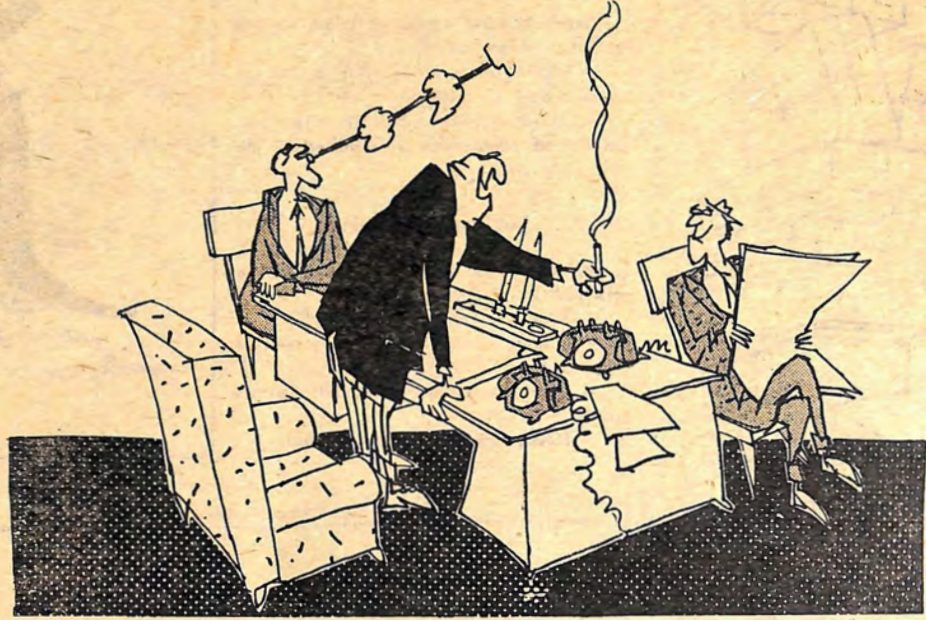
Öyleyse ben de bir soru sorayım yüksek müsaadenle ağa beğim: «Ya akıl para eder mi?..» N'olur cevap ver!.. Tutumumu ona göre ayarlıyacağım da!..

Nezaketten ölüm

Güzel bir hikâye anlatıldı. Hallimizi sembolize ediyor şirin tarafından. Bir adamcağız, son derece terbiyeliymiş. Sokakta yürürken, denizlin biri buna «edepsiz» diye bağır-mış. Adam teessüründen şrak diye düşmüş bayılmış. Halk etrafına toplanmış, kendisini tanırlarmış. Neza-ketle meşhurmüş.

«Aman sen ona bakma, aman kendine gel, aman değmez...» diye üs-

Sigaralara yapılan zamlardan sonra :

— Bir nefes de siz buxurmaz mısınız?..

Çok gerilik gördüm de!

Bir gün Roma'da, Bernini Oteli'nde asansördeydik. Ben vardım, bir de karayağızlı İtalyan. Asansör hareket etti. Adamlar şapkalarını çıkardılar. Alık alık bakınıyordum, neden bunlar tepelerini açtılar diye. Sonra sezdim: Ben vardım orda, ben, lâtif cinse mensup olan ben, onun için adamlar tepelerini açmışlardı...

Biz böyle ufak nezaket gösterilerinden yoksunuz da, unuttuk artık bunları. En büyük nezaket gösterisi bir hanıma karşı bizde, galiba tecavüz! Geçen gün içim açıldı. Hikâye edeyim neden açıldığını:

İçeriye, fettan suratlı bir kadın küçüğü girmişti. 7-8 yaşlarındaydı.. Havva anamızın çekicilik babında da, bilgiçlik babında da bir minyatürüydü. Esmer birşeydi. Koltuktaki su-

bay ,üzerinde üniforma olmamasına rağmen, subay olduğu sivil elbisenin iğretliliğinden belliydi, sıırım gibi boynunu doğrulttu, küçük kızın elini sıkarak için ayağa kalkmıştı. Yapmacık yoktu bu jestte!

Bu, yirmi iki şubatçı'lardan Necati Ünsalan'dı.

Eğer diğer ölçüler nezaket ölçüleri gibiyse 22 şubatçıların, vah vah olmuş bize, vah vah olmuş. Daha açık konuşamam. Acıklı iki çift vah vah çektim o kadar!..

O el sıkma faslından sonra bir saat kadar konuştum kendisiyle.

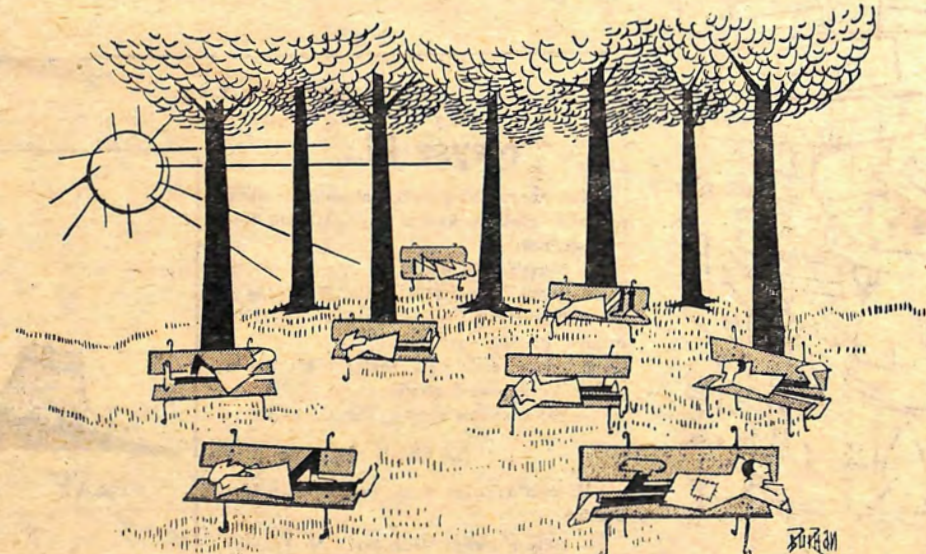
Bir an:

— «Nasıl bu kadar ilerli düşünceli olabiliyorsunuz?» diye sordum. Keskin bir cevap verdi:

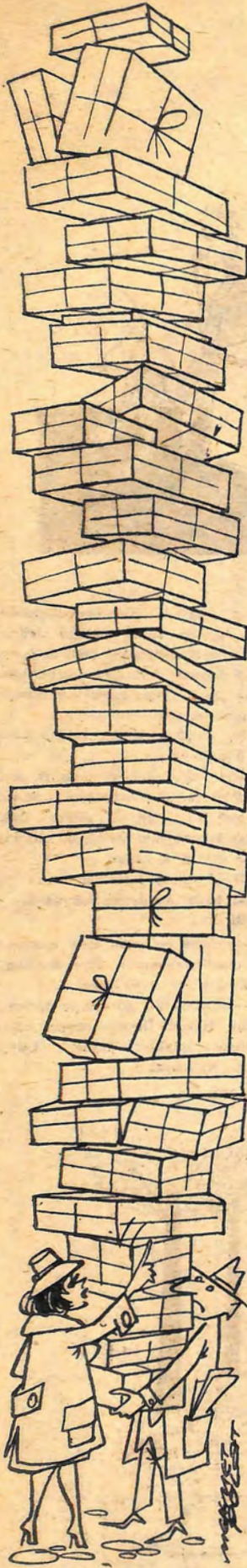
— «Çok gerilik gördük te ondan!»

Bu Hazreti Ömerce cevabı keşke gereken kulaklar duysa... Duysa mı?.. Ne olacak?..

İnönü : «Baharda yatırımlar başlayacak» dedi.

Yatırımlar !

— Aman dikkat et, en üstteki kutuda senin kravatın var!

Arslan mürebbisi

Gazeteci, sirkte, arslan kafesinin yanında rastladığı adama sorar:

— Hiçbir şeyden korkmayan meşhur arslan mürebbisi siz misiniz?..

— Hayır, ben her sabah arslanların dışlarını teker teker fırça ile temizlemeğe memur adamım!..

Doktorun emriyle..

Bay F. evli bir arkadaşının lokantada yemek yediğini görünce şaşırır:

— Niye evde yemek yemiyorsunuz?..

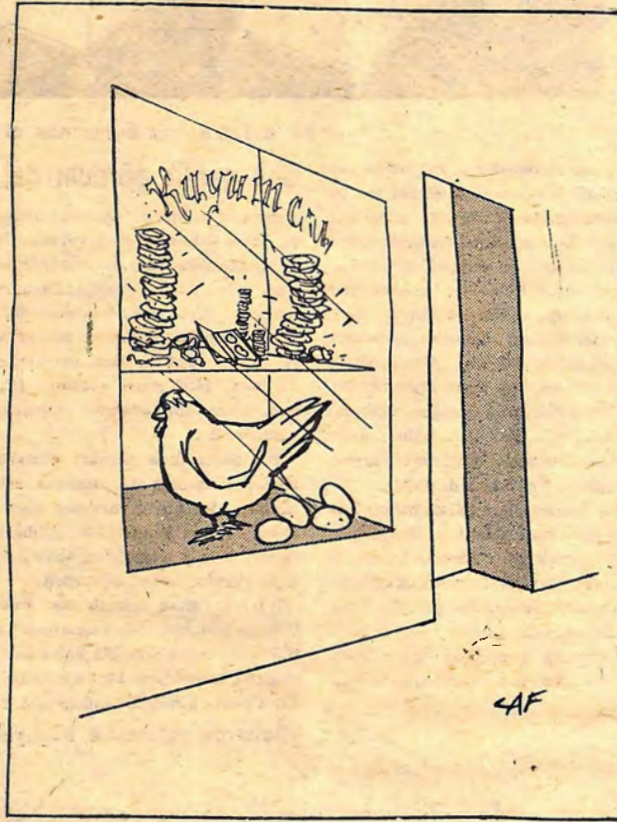
— Doktor, karıma yemek pişirmesini yasak etti de...

— Vah vah... Demek hastalandı kadıncağzı?..

— Hayır, o değil, ben hastalandım.

— Allah tak...

Altın yumurtlayan tavuk!

— Zavalılık, kapıdan koğ

Neyse ki...

Karı koca müthiş kavgaya etmişlerdi; koca şapkasını glydi ve kapiya doğru yürüdü. Karısı seslendi:

— Nereye gidiyorsun?

— Bilmiyorum! dedi adam. Belki Çin'e, belki Hindistan'a, belki Tahiti'ye, belki de orduya gönüllü yazılmağa...

Kapıyı şiddetle açtı. Dışarı baktı. Sonra tekrar kapatıp geri döndü:

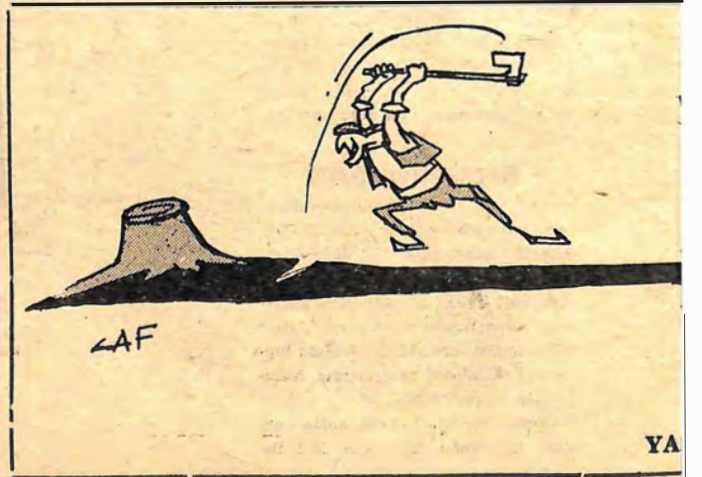
— Fakat şansın varmış, yağmur yağıyor...

İki karılı

İki eski arkadaş yolda rastladılar.. Biri ötekine:

— Biliyor musun, dedi; bızın Nuri'nin iki karısı varmış!..

— İki kadın mı? diye bağırır öbürü; deli mi nedir?.. İki karı, iki kaynana demektir...

YA

At!

Yeni evlenmişti. Karısını çok seiyor, her dediğini yapıyordu. Bir gün kadın tutturdu:

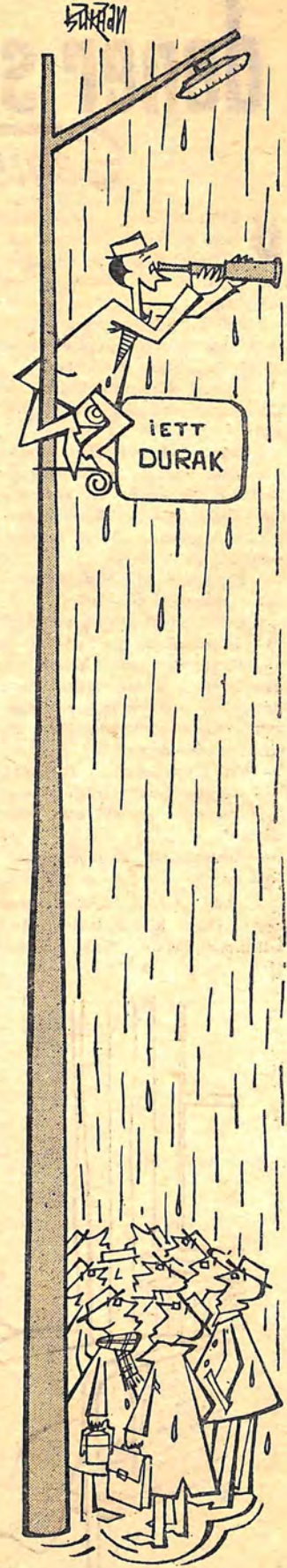
— Bana at al, oturduğumuz yer müsait, pazarları atla gezmek istiyorum.

Koca, itiraz etmedi ve hemen şehrin meşhur at canbazına gitti. Fakat kendisine gösterilen hayvanlardan hiç birisini beğenmiyordu. Nihayet birisini uygun buldu. Pazarlığı yaptıktan sonra tekrar ata baktı ve mütereddit bir tavrila:

— Güzel hayvan, dedi. Fakat hırçın, bir kadın bununla nasıl başa çıkabilir?..

At canbazı, kendisini saatlerce uğraştıran müşteriye mânalı mânalı bakarak:

— Sizin gibi bir koca ile evli olan bir kadının için bu atı terbiye etmek gayet kolay, dedi.

— Otobüs göründüüüü!..

atını affetsin!

yorlar, bacadan giriyor!

Müdür — Nurten hanım, sizi değil, Neclâ hanımı istemiştım!

Horoz sesi!

İki ay evvel apartm nın ikinci katını kiralaayan alle, yeni aldıkları evlerine taşıyorlardı. Bunları seyreden alt kattaki komşulardan orta yaşlı bir kadın, her tarafı bezle kapalı büyükçe bir kafesi göstererek sordu:

— Bunun içinde ne var komşu?

Taşınan kiracının erkeği cevap verdi:

— Çok sevdiğim cıns bir horoz!..

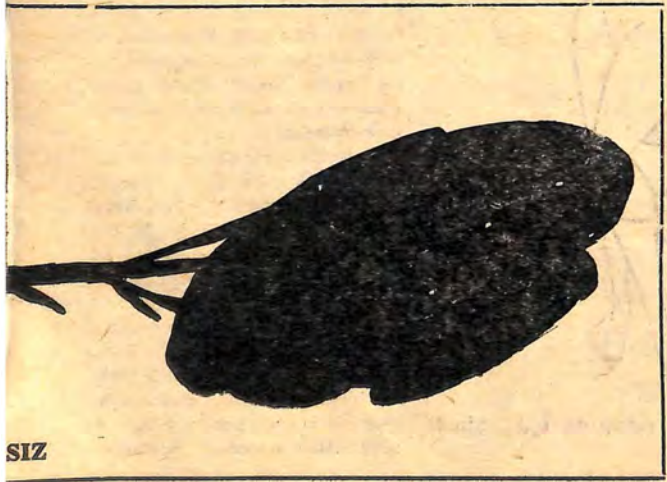
Kadın, derin bir göğüs geçirdi, yere düşmemek için kapiya tutundu:

— Ben de iki aydır, kulağıma horoz sesleri geliyor diye doktora gidip geliyorum!..

Gelecek zaman

Küçük Cengiz öğretmeni «çalmak» fiilinin gelecek zamanını h zırlamasını söylemişti. Cengiz ertesi günü hazırlayıp getirdi. V zifesinde şunlar yazılı idi:

«Hapse gideceğim, hapse gideceksin, hapse gidecek... v.s.»

SİZ

"doner sermaye Semsî Belli"

BEKÂRDI, ama dangalaklı!.. Hem de 1963 yılı Türkiye'sinde pekmez tabağının bulaşığından hoşaf yapmayı düşünecek kadar dangalaklı!

Ulaştırma Bakanı posta ücretlerine zam yapmaya başlayınca o da hoşaf tiryakiliğini bırakıverdi.

Evlenmeyi düşünecek kadar aklını emanet sandığına yatırdığı bir gün:

— Bıktım!.. diye mırıldandı... Bıktım artık kızlarla mektuplaşmaktan!.. Zarfın üzerine 50 kuruşluk pul yapıştırmaktansa dudaklarımızı birbirine yapıştırıp tükürük kokteyli yapmayı tercih ederim!..

— Evlenmeyi mi düşünüyorsun, yoksa eğlenmeyi mi? dedim.

— Evlilikten iyi eğlence mi olur?

— Namzetler çok mu bari?

— Birkaç tane var... Amma ben daha ziyade gecekondu mahallesinde ikamet buyuran Gazoz Kapağı Kralının ortanca kızı Nartanesi'ni beğeniyorum... Ne dersin?

— ızı görmeden birşey diyemem!

— Benimle beraber görücü sıfatıyla kız evine gelmeyi arzu eder miydin?..

— Kovulmamak, dövülmemek şartıyla evet!..

— Peki öyleyse, hazırlan, yarın akşam Gazoz Kapağı kralının devlethanesini beraber şerefleştireceğiz!..

Arkadaşımınla beraber Nartanesine görücü gittiğimiz akşam sofada annesiyle karşılaştınca hemen «Anasına bak kızını al, kenarına bak bezirî al...» sözünü hatırladım!..

Memurun hınbılından, kadının tonbulundan hoşlandığım bir yaşta olduğum için, Nartanesi'nin anası, ilk nazarda gözümü doldururdu.

Balık etinde, (Tabii barbunya, teker değil, torikle palamut arası) tatlı, hoş, cin gibi bir kadın...

Oturduk. Hoş-beş ettik. Tekel idaresinin beş kibriti ile önce naylon gömleğimizi, sonra güçlükle sigaralarımızı yaktık...

Anası aldı sözü, bakalım ne dedi:

— Balı tatlı olanın, sineği Bağdattan gelir!.. demişler. Balarısında gözüm olsun, Nartanesi gibi kızım olsun!.. Gızımın yaşlarında beni görmeliydiniz... Şimdi ne balmız geldi, ne sineğimiz!.. Neylersin evlâtağızım, devri devran böyle gelmiş, böyle gider!.. Nartanesinin babasına vardığım zaman bizim mahallenin azapları benim için birbirine girerlerdi... Bizim zamanımızda dudak boyasıymış, poturaymış, oceymiş, böyle eczaların adı bilem yodudu... Allahıma şükür Nartanesi de gullanmaz bu eczalardan... Bizim boyamız Allah boyası!..

Yerinden kalktı:

— Gidip getirem de görün Nartanesini... Ben getmezsem, gendi

gelmez, haniya zamane kızları da çok nazlıdır!..

Başının üstündeki işporta eşarpını geriye attıktan sonra yan odaya geçti. Biraz sonra kendi önde, kız geride, içeri girdiler.

Aman yarabbiiiiim!.. Kız değil, âfet!.. Yangın âfeti, sel âfeti, zelele âfeti, ne dersiniz deyiniz... Boy, bos, endam... İlle yüz, ille göz-kaş... Hele gülüşü, hele kırtışı!.. Dünyanın hiçbir adayı seçmenleri karşısında bu kadar tatlı olamaz!..

Arkadaşımın yüzüne baktım. O benden daha beter.. bitmiş.. mahvolmuş... Nerdeyse kızı kolundan tutup nikâh dairesine sürükleyecek o anda.

Nartanesi anatomik ve babatomik yapısının bütün servisleriyle kasıla dursun, anası yine aldı sözü bakalım ne dedi:

— Gız evi naz evi derler. Ama bizim nazımız, çalımımız yok. Mal meydanda... Eyi cins Arap atları köhne ahırlarda yetişir!.. Hem bakmayın bizim Gecekondu mahallesinde oturduğumuza... Babası Gazoz Kapağı gıralı olduğundan soğna buradan taşınmak istedik emme konuşunun hatırından vazgeçemek

dik... Hem methetmek gibi olmasın emme, bizim ev de gecekonduya hiç benzemeyi!.. Saray gibi... Bunu yalnız ben söylemiyorum... İçeri İşleri Bakanı mahallemize geldiği zaman o da söyledi... Gızım neydi o yüsgek adamın aklı, Hafız mıydı, neydi, öyle bi şey!..

Nartanesi kırtarak annesinin cığığını tamamladı:

— İçeri İşleri değil annecim, İçişleri Bakanımı o, Hafız Oğuz Pekatar!..

Annesi bize döndü:

— İşte o büyük hükümet adamı Hafız Oğuz bile bizim evi çok beğendi... «Sizin gece gondurduğunuz biz gündüz gonduramazık!» dedi... Evimizin adı gecekondu, lâkin şanı var, şerefi var!.. Nartanesi bu evde yetiştirdi... Biz eski gafavız emme gızımıza lâf yok... Nartanesi dedim mi, Taşlıtarladan Zeytinburnuna gıdar herkes tanır gızımızı!.. Anası diye söylemiyorum, gızıma semer vurursan beygir olur, eyer vurursan küheylân olur... Her yere, her yara uyar... Sossiyeteye de girmiş çıkmıştır, löküz evlere de!.. Yüsgek doktorların, gabadayı söförlülerin, ekistira particilerinin, abugattan müyendise her çeşit insanın gonusmuşluğu vardır gızımın!..

Durdu. Biraz dinlendi. Ve tekrar anlatmaya başladı:

— Büyük adamların düşünüş galktığı için görgü dersin görgü, tercübe derisen tercübe, ne dersin onu bilir Nartanesi!.. Belki inanmazsınız emme, etmek canıma garim olsun ki, sözlümün hilâfı varsa! (Kızına dönerek) Getirsene gızım sandığındaki fotoğrafları!.. Getir!.. Futuraf, mektup ne varsa getir de efendiler gözleriyle görsünler!.. Bizde yalan yok, isbatı meydanda!..

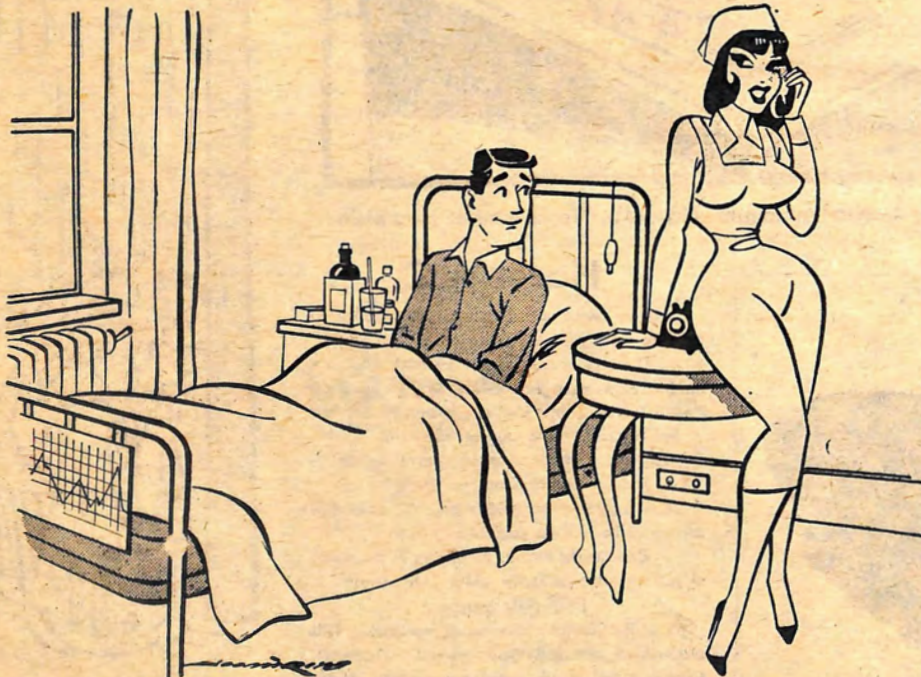
Nartanesi, koalisyona girmiş bir parti oynaklığı ile kalçalarını zıplata zıplata yan taraftaki odaya gitti. Biraz sonra bir deste mektup ve şeker kutusuna doldurulmuş bir sürü resimle beraber döndü.

Anası aldı sözü, bakalım ne dedi:

— İştin artmaz, diştin artar derlerdi eskiden!.. Şimdi zaman değişti... Diştin hiçbir şey artmıyor. İnsanlar mı pisboğaz oldu, yiyecek mi azaldı, orası üstümüze ilâzım değil, şimdi diştin değil, iştin artıyor ne artarsa!.. Allah cümlemin gızına akl versin, bizim Nartanesi çok akıllıdır!.. Her iştin bi şeyler artırmasa edemez... Bakın şu futuraf!.. Hepsine bakın! (Kızına döndü yine) sen git ki, biraz rahat konuşalım efendilerinden!..

Nartanesi, gözbebeklerimize de sürükliyerek çıkıp gitti odadan...

— Evlatcağızlarım!.. diye devam etti annesi. Şu futuraf evli bir müyendizin resmi... Gızımın dans oynarkene çekilmiş... Şu şişman efendi de bir milyoner!.. Q da evli... Gızım cahil cühelâ ile gonusmaz!.. Hepsisi kelli felli adamlar!.. Ya şu mektuplar... onların içinde neler var bilseniz!.. Adamın ohuması yazması ola da gece demiye, gündüz demiye ohuya bunnarı!.. Bunlar ser-

— Doktor bey, dediğiniz gibi hastaya çorba, et verdim. İki kadeh şarap da içti... Şimdi daha başka şeyler istiyor.. Ne dersiniz?..

maye oğlum, sermaye!.. Yemeyinen bitmez tükenmez bu sermayeler! Her foturaf azından 5.000 panginot!... Mektupların her biri de bir deste binlik panginota bedel!... Bozdur bozdur harca!.. Allah can sağlığı verirse ömrümüzün sonuna kadar lort gibi yaşar gidersiniz bunların sayesinde!...

Ben afallamış kalmıştım. Damatlığa, namzet olan arkadaşım benden daha beter afallamıştı. Hayret ve soru dolu bakışlarını müstakbel kayıvaldesine çevirdi:

— Teyze!.. dedi. 'Biz biraz cahiliz, kusura bakma!.. Bu sermayeyi nasıl işleteceğiz, onu anlıyamadım!.. İkimizin de yüzüne ayıplarcasına baktı:

— Siz nasıl gençsiniz evlâtcağım? dedi. Daha dünyadan haberiniz yok! Eğer Allah yazdıysa, gızımın evlenirsen bu sermayeyi işletmezsen aç galırsınız, aç!..

— Meselâ nasıl?

— Cantaç yapacaksın evlâdım, cantaç!.. Sen cantaç bilmez misin? Ben atıldım:

— Şantaj mı dediniz?

— Helbette cantaç!.. Yüzden fazla büyük adamın foturafı var gızımınan!.. Onların hepsi şimdi bir evin erkeği... Hepsinin çoluğu çocuğu var! Evliler emme, erkek milleti bu, bir fırsatım bulup Nartanesiyen de gezmış tozmuşlukları var!... Şimdi bu foturafların hangisini götürsen bir deste panginot hemen avucunun içinde hazır... Tarifeyi yüksek dutacaksın: Dans oynarkene çekilen foturaf 3.000, başbaşa foturaf 5.000, golgola 10.000, gucah gucaga foturaf neye dutturursan o fiyete... Mektupların tarifesi de ona göre olur... Kim ister yuvasının dağılmasını?.. Kim ister elâleme rezil olmağı?.. Hepsî löküs adamlar, menşur adamlar... Bu iş milyonluk iş evlâtcağım, milyonluk iş bu... Erbabı bilir bunu!.. Siz daha çok toysunuz, emme gızım yetiştirir gocasını!..

Kızı görmek için beraber gitmiştik amma, düğüne bile çağırılmayı unuttular beni... Bir müddet sonra Nartanesi ile arkadaşım ana cadelerinin birinde rastladım. Ben, durakta otobüs bekliyordum, onlar da muhteşem bir Mercedes'in içinde öнімden savuşup geçtiler...

Arkadaşım, herhalde sermayesini iyi işletiyordu... Darısı dileyenlerin başına!..

Şemsi BELLİ

MİLLETLER GÜLÜYOR

Hipnotizma

Çok meşhur bir hipnotizmacı çalıştığı gece kulübüne her gün olduğundan çok geç geldi. Kulüp müdürü yolunu bekliyordu:

— Neden geç kaldınız? diye sordu. Meşhur hipnotizmacı:

— Özür dilerim dedi, kravatını bağlarken aynaya biraz fazla bakmışım da...

Köy dilberinin endişesi!

Tanınmış bir ressam, bir köyün civarında rastladığı güzel olduğu kadar saf bir köylü kıza, şu teklifte bulundu:

— Resmini yapmak için sana bin lira vermeğe hazırım!

Köy dilberi durakladı, ressamın yanına sokularak:

— Fena para değil, dedi. Yalnız resmimi yaptıktan sonra onu ahp ne yapayım?

Balık avı

Avlanmaya nehrin kenarına gelen balıkçı, orada rastladığı köylüye sordu:

— Merhaba ahbab! Burada balık avlamaya müsaade var mı?

— Tabii var möşö..

— Yani ben burada bir balık yakalarsam, bu bir suç olmaz öyle mi?

— Böyle bir şey ancak mucize olabilir, möşö!

— İdare heyeti bütün konularda anlaşılar. Yalnız sekreteri kimin kullanacağı meselesi kaldı!

Tenor

Evinde dostlarına hoş bir gece geçirmeyi tasarlayan ev sahibi, toplantıya bir de zamanın en meşhur tenorunu davet etmişti... Herkesin sabırsızlıkla beklediği an geldi ve ev sahibesi ünlü şarkıcıya rica etti:

— Ümit ederim ki, bize bir şarkı söylemek lütfunda bulunursunuz!..

— Vakit çok geç oldu madam! dedi şarkıcı. Komşularınız!..

— Komşularımız mı? Komşularımız şikâyet edemezler ki! Onların da bir ufak çocukları var, her gece durmadan zırılıyor!..

Pratik adam!

İskoçyalı bir filmde rol almak için rejisöre müracaat eder. Rejisör ilk şartını bildirir:

— Bir İskoç artist istiyorum! Beriki:

— İskoçyalıyım, diye ilâve eder..

— Ama evli olmalı..

— Ben de evliyim!..

— Bir de dört yaşında oğlu olmalı..

— Ah, ne şans, ne şans der İskoç, benim oğlum da dört yaşından iki gün aldı.

Rejisör bu yapışkan adamdan kurtulmak için ne yapacağını şaşırır ve şöyle ilâve eder:

— Bir de, bir de... yeni doğmuş ikizleri olmalı!..

İskoçyalı biraz düşünür, içinden bazı hesaplar yapar ve:

— Pekâlâ, der, siz bana filme ne zaman başlayacağınızı söyleyin...

Melek!

Babası küçük oğlunu dizlerine oturttu ve ciddi bir tavırla:

— Bak Johnny dedi, dün bizim eve bir melek geldi ve sana küçücük bir kız kardeş getirdi. Şimdi kardeşini görmek ister misin?

— Hayır, dedi Johnny; meleği görmek isterim...

YAZISIZ

PEMBE

Sermet Muhtar Alus

MAŞLAHLI

HANIM

— 65 —

Sanki basiretim bağlanmıştı. Bütün bu işler bana hiç taallük etmiyormuş gibi, sakın, asude bir halde dinliyor, belki de şaşkınlığımdan, gülümsüyordum bile...

Enişte, bu vaziyetimi memnun-niyetime hamlediyor, büsbütün neşelenerek dil döküyordu.

Ayşe hanımın da yüzü gülüyor: — Agavni! diye sesleniyordu, a-yol neredesin, yanıma gelsene ya-hu... Haberin yok, yakında düğünümüz var; Pembemizi satıyoruz.

Agavni, galiba sofada imiş ki, saniye geçmeden kendini içeri atmış, o da makaraları açmıştı:

— Kocanın kıyağını ararsan kartalda ara dedikleri çok doğru laftır. Kartala varmamış olanına mangır atmam... Meyhane miçosu, trambay borucusu gibi kokona endamlı, bıyiksız suratlı erkeği ne yapayım?.. Gel geç işi dersin böylesi âlâ, fakat temelli koca istersen sacı, sakalına karışmalı, kulları aklaşmalı, hülâsası, elliye aşmalı... Kariya karşı köküne kadar hovarda koca bu çeşiddir. Öteki bızdıklar maymun istahlıdır, kelebek taklididir; (Manas parov!) der yanaşır; (Tarçıyal rammecek!) deme den, kanadı oynatıp, pırr!.. eder uçar, çiçekten çiçeğe konar... Artık işi gücü bırakıp bakkala taşın; mu mu alıp karşında yak; ışığına bakıp dardına yan!..

Bizimkilerde öyle bir neşe, öyle bir keyif ki, deme gitsin!..

Kanarya: (Allı yemeni) türküsünü tutturmuş, ellerini şaplata şaplata, ayaklarını vura vura, yerinde kaynıyor; (Bir bahçeden bir bahçeye sal-la yemeni) ye gelmeden, Agavni: (Molla beyim on bin altına kızımı verdim gitti!) diyerek odanın içini çınlatıyor.

Enişte:

— Şimdi müjdeyi vermeğe gidiyorum; yarın akşam da imam efendi buyurur! der demez, köçek oyunu oynar gibi, zıplıya zıplıya dışarıya koştu. Kanarya:

— Müslüman bir dakika dur, beni dinle... Ayol yarın salı, salı salanır derler! diye nefes tükete dur-suñ, enişte sokak kapısından çıkmış, Molla beyin evini bulmuştu bile...

14

21 Temmuz

Sabah sabah, sıcak yatağımdan bir fırlayış fırladık ki...

Bitişikler yangın mı var, yoksa eşkiya mı bastı da içerdekileri boğazlıyor diye kendimizi pencerelere attık.

Molla beyin evinde kıyamet kopuyordu.

Şangır şungur camlar mı kırılmıyor, tangur tungur eşyalar mı atılmıyor, paldır küldür insanlar mı birbirine girmiyor?

Bir arbede, bir kördöğüşü ki hafazanallah!...

Mahalle karısı, çerkes kalfa, arap halayık, acemi ahretlik ağız, inceli kalınlı, vaveylâlar birbirine karışmada; orta oyunundaki hamam anası vari bir kocakarı avazı da hepsini bastırmada:

— Bırakın diyorum, kolumu, elimi bırakın, şu göbekli domuzu atı-lup didim didim didikliyeceğim; Allah yarattı demeyip her tarafını pas gibi ayıracağım; koca karmını davul gibi patlatacağım...

İnceli kalınlı sesler, hep bir ağzıdan:

— Resulullah aşkına etme kadını-m!.. Peygamber başı için vazgeç hanımım!..

— Ellerime sarılmayın diyorum... Beni bırakın karılar!.. Ayağımın altından defolsana kakavan karı!.. Kolumdan çekmesene yamyam fel-lâh!..

— Hanımcığım bizlere acı-mıyor-san bari kendine acı, ayaline acı, torununa, gelinine acı... Hatun haberin yok, benzin kâğıt gibi oldu; öfkeden tıkanacaksın!..

— Nereye sıvıştı o rezil yanga-boz?.. Nereye cehennem oldu o al-

çak yağ tulumu?.. Karılar karılar, kulağınız sağır mı kaltaklar?.. Boğazımı yırtıyorum, ter ter tepiniyorum, helâk oluyorum da gene dediğimi işitmiyor musunuz? O yaban domuzunu bulup karşıma getirin diyorum... Her şeyi göze aldım, tatlı canımdan bile geçtim. Getirmezseniz, o kâfirden hırsımt alamazsam, alimallah kendimi pencereden atacağım, paramparça edeceğim...

— Sultanım bak ayağına kapanıyoruz, yüzümüzü gözümüzü sürüyo-ruz, yalvarıyoruz... Vallahi elinden bir kaza çıkacak...

— Karılar put musunuz, taş mısı-nız?.. O ayı balığı nereye kaçtı di-ye soruyorum... Bulsanıza şu yezidi, yakalasana şu nemrudu... Yetişin ümmeti muhammet!.. Neredesiniz e-şim dostum?.. Çıldırmıyorum a dost-lar!..

Dehşetli bir şangırtnı müteakip gene inceli, kalınlı vaveylâ;

— Ooooh!.. Ooooh!.. Geçmiş olsun, canın sağ olsun; başına gelecek ka-za aynaya geldi...

— Karılar çenenizi kısın, karşı-m-dan savulun; şimdi birer birer ba-şınıza siz yiyeceksiniz!..

Daha müthiş bir şangırtı.

— Aman aman aman!.. Kafam gitti!..

— Kalfa durma, çabuk tuz bastır. Kanı görünce, hatunun yüreği büs-bütün kabarcak... Baksana zavallı-cığın haline..

— Savulun karşımdan kakavan-lar!.. Ya o bacaksız kart maymunu elime geçireceğim, yahut yangın var diye mahalleyi başıma toplayıp hepinizin karşısında kendimi para-lyacağım, kuyuya atacağım...

— Eyvahlar olsun koca ütiyü kap-tı... Bacı arkadan kucaklayıp kol-larını yakalasana...

— Aman Cenân hanım başını gö-zet!..

— Ooooh!.. Ooooh!.. İyilik, sağ-lık, olsun; kırılan kapı camı olsun.

— Manda felâh arkama yüklen-me, demir küreği şimdi kafana yi-yeceksin... Vallâhi evin içini altüst etmeden oturmayacağım... Zaptiye-lilik olmağı, karakol kara kol gezme-ği göze aldım; canımı dişime taktım. Artık bıçak kemiğe dayandı. Ölü-rüm de susmam, padişah gelse din-lemem, anam babam mezardan çık-sa başımı çevirip bakmam...

Bu ifrit koca karı kimdi?.. Bu kıyamet niçin kopuyor, bu harran gürra ne sebebe oluyor, bir türlü anhyamıyorduk.

Etraftaki evlerin bütün halkı pencerelere üşüşmüş, çocuk çocuk, kapının önüne birikmişti.

Nihayet, meseleñ içyüzü anla-şıldı.

Evi allak bullak eden, eli maşalı, Molla beyin validesi imiş. oğlu-nun evleneceğini duyunca kendini buraya atmış...

Atıp kırma faslı mayna olunca, iç boşaltma faslına sıra gelmişti. Valide hanımefendi avaz avaz içini döküyordu:

— Utanmaz arlanmaz, ırzsız ha-yasız rezil!.. Bir şeycikler demem, bir mememden emdiğin kan, bir mememden emdiğin irin olsun na-mussuz!.. Yarın ahrette, iki elim o yaldızlı boynuzlarına yapışın da kökünden kültür kütür kırsın inşal-lah!..

(Devamı var)

Evinizdeki
NİŞAN, DÜĞÜN ve AİLE ZİYAFETLERİ
için

KONYALI

daima emrinizdedir.

Tel : 22 44 11

Tel : 27 19 35

AK - 63

bir çalgıcının seyahati

cizen:

BÜLENTİ
SEREN

— 78 —

O sırada memurelerden biri kucağında bir yığın kitapla içeri girdi. Caroline sabırsız bir tavırla ona dışarı çıkabileceğini işaret etti. Kadın, sakız çiğneyen bön bir mahlûktu. Muhakkak, Caroline'le kitaplar hakkında uzun uzun konuşmak için genç kızın telefonu kapamasını da bekleyecekti.

John Cassaro, «Seni bulmakta güçlük çekmedim» dedi. «Santraldeki kız kimden bahsettiğini hemen anlayıverdi. «A, evet, Caroline», dedi.

— «Öyle mi dedi sahi? Caroline!»
— «Tabii ya.»

Genç kız o zaman «ohn Cassaro'nun şaka ettiğini anladı. Adamın bu hali hoşuna gitmişti. Neşeyle, «Ben burada meşhurum», diye cevap verdi.

— «Galiba orada en çok sana telefon ediyorlar.»

— «Bilmem.»

John Cassaro, «Biliyor musun, dedi. «Benim güvercin seni çok özledi. Durmadan karbonat içiyor.»

Caroline güldü. «İçkiden midesini bozmuş öyleyse. Beni kandıramazsın.»

— «Neden gelip de kendi gözlemlerle görmüyorsun?»

— «Bilmem ki...»

— «İşten çıkınca buraya gel de bir içki içelim.»

Caroline, «John Cassaro ile ilk ve son randevu», diye düşündü. «Bu akşam mı olsun? Onu hakikaten görmeyi istiyor muyum? Yine neşeyle cevap verdi. «Gelemem. Biriyile randevum var.»

— «Ya? Sevgilinle mi?»

— «Sevgilim yok benim.»

— «Öyleyse onu atlat, buraya gel. Onun benimki gibi güvercini yok herhalde.»

Caroline, «Muhakkak» diye düşündü. Sonra daha da katı bir tavırla, «Gelemem» dedi.

— «O halde adamı çok beğeniyorsun.»

— «Bunun boğenmeyle alakası yok. Fakat ona yalan söyler ve kendisini atlatsam... O zaman günün birinde sana verdiğim randevuya gelemediğimi söyledim zaman, sen bana inanmazsın.» Neden bu şekilde konuşmuştu? Bu akşam yapacağı hiç bir şey yoktu. Sadece eve gidecek ve Eddie'yi düşünecekti. Buna rağmen John Cassaro'ya «Hayır» demiş, arkasından da adamı başka bir zaman görebileceğini ima etmişti.

John Cassaro, «Haklısın» diye cevap verdi. «Çok haklısın.» İyi bir kızsın sen Caroline. Çok iyisin. Bu akşam eğlenirsin. İnşallah.»

— «Teşekkür ederim.»

— «Allaha ısmarladık.»

Evvelâ telefonu «ohn Cassaro kapadı. Caroline de ahizeyi yerine koyarken hayretle ne kadar heyecanlı olduğunu farketti. Elleri buz gibiydi, kalbi çarpıyordu. Kokteyl için «ohn Cassaro'nun dairesine gittiği takdirde neler olacağını düşünmeğe çalıştı. Şimdikinden daha da

heyecanlanacaktı tabii. Aktörse, bütün sevimliliğini takınıp, onu baştan çıkarmaya uğraşacak, Caroline'i büsbütün korkutacaktı. «ohn Cassaro, belki onu bir daha aramayacaktı, buna rağmen Caroline aktörün teklifini reddettiğine üzülmüyordu... Evet, John Cassaro onu bir daha aramayacaktı. İnsan John Cassaro gibi meşhur birinin gururunu nasıl kırardı? Aktör böyle bir şey tahammül edebilir miydi? Daha aralarında hiç bir şey olmadan, John Cassaro ondan vaz geçiverecekti... Fakat Eddie mektup yazabilirdi... Zaten bu yüzden John Cassaro'nun apartmanında sıkılacaktı, kalbi başka yerde olacaktı çünkü. Caroline nihayet kendi kendine Eddie'nin kendisiyle hâlâ alakadar olup olmadığını düşündüğünü itirafa mecbur oldu.

Bazı sabahlar Caroline büroya geç geldiği zaman, mektupları deri sumenin altına sıkışmış buluyordu. Böylesi de daha iyiydi. Hiç olmazsa odasında kafese kapatılmış vahşi bir hayvan gibi beklemekten kurtulmuş oluyordu. Caroline düşünmemeğe karar vermesine rağmen kendi kendine, «Belki mektubum oraya iki günde gitti», diyordu. «Eddie de alır almaz cevap yazmış olabilir.» Çarşamba sabahı dokuzu çeyrek gece büroya geldiği zaman, zarflar da sumenin altından beyaz bir velpaze gibi çıkmıştı. Bunlardan birinin kenarında da hava postalarına mahsus kırmızı mavi çizgiler vardı. Kalbi çarpmağa başlayan Caroline telaşla eğilerek mektubu kapı. İsim ve adres el yazısıyla yazılmıştı. Kafası bu unutulmuş fakat aşına yazıyı hatırlarken, genç kızın gözleri köşedeki damgaya ilişmişti bile: Dallas, Teksas.

Caroline mektup açacağını bulamadı, zarfı turnaklarıyla vırttı. Elleri titriyor, zarfın içindeki mektubu da vırtmamağa çalışıyordu. Döner sandalyesine oturarak okumağa başladı, O kelimeleri meydana

Genç Kız

RONA JAFFE
Çeviren:
GÖNÜL SUVEREN

getiren harfler o kadar aşına, o kadar sevgiliydi ki, Caroline'in nefesi kesildi âdeta.

«Sevgili Caroline,

Mektubuna o kadar memnun oldum ki. Beni artık unuttuğunu zannediyordum. New York'daki hayatın bir hayli enteresan... Düşünülecek olursa, üç sene hakikaten çok uzun bir müddet. Belki bu müddet bana daha da uzun geldi. Sana anlatacak fazla bir şey yok. Bir kızımız oldu, ismi Alexandra. Onu kısaca, «Sandy» diye çağırıyoruz. Ben kızımda benimde çalışıyorum. Sayfiyede bir evimiz var, burasının Teksas olmasına rağmen, ofise yine de yakın. Otomobille yarım saat... Kalp şeklinde bir yüzme havuzu yaptırarak, buna görmedikçe inanamazsın! İki köpeğimiz var. Onlar da görmeğe değer.

Aralığın 15 inde iş için New York'a gelip, bir hafta kalacağım. Sana büroya telefon edebilir miydin? Seni tekrar görmek isterim. Eski zamanları yad etmek için diyeceğim, ama bu da pek doğru değil. Belki beraber bir öğle yemeği yiriz.

Her zamanki gibi
Eddie

Caroline mektubu katlayıp zarfa koymadan evvel, arka arkaya üç defa okudu. Ne demek istemişti Eddie? «Belki bu müddet bana daha da uzun geldi...» Yani aradan uzun bir müddet geçince insanların birbirini unuttuğunu mu kasdetmişti. Yoksa Caroline'i, onun tahmin etmediği kadar özlediğini mi imaya çalışmıştı? Genç kız Eddie'yi gayet iyi tanırdı, o ne olursa olsun karşındakini incitecek şevler yazmaktan daima çekinirdi. Hatta farkında olmadan da böyle bir şey yapmazdı, çünkü çok zeki idi. O halde Caroline'i özlediği için senelerin ona çok uzun geldiğini kasdetmişti. «O beni özlemiş! Özlemiş!...» Eddie'nin onu görmek istemesinin başka sebepleri de vardı...

Makinesine cabucak kâğıt geçirdi. «Sevgili Eddie,

New York'da seninle öğle yemeği yemek isterim. Sana büronun telefon numarasını yazıyorum...»

Caroline'in masasında bir takvim vardı. Genç kız 15 Aralık'ı işaretle-

mişce karar verdi. Eddie'nin gelmesine dört haftadan biraz uzun bir zaman vardı... 15 Aralık...

28

APRİL

Müzmin nikbinler daima, «Yarın vaziyet daha iyi olacak», derler. Buna inanırlar da. Daha pratik olanlar ise, daha uzun vadeli düşüncelerle meşgul olurlar. Onlar, «Bir sene sonra...» diye düşünürler ve haklı da çıkarlar. April Morrison'un uzun vadeli hayat felsefesi yoktu, o zamana kadar da sadece, «Bunu bu gün düşünmeyeyim, yoksa iki defa istirap çekerim» demiş durmuştu. Fakat Aralık ayının onuncu günü eşyalarını toplarken ileriye ve geriye, geçirdiği değişiklikleri düşünmekteydi.

Kendi kendine, «Bir sene evvel Noel'den önce dünyanın en bedbaht insanıydım», diyordu. «Bu gün ise benden daha mesut kimse yok.»

Dexter Key'in annesiyle babasının apartmanına gidip, genç adama yalvardığı gece o kadar geride kalmıştı ki, April artık o akşamı utanmadan ve üzülmeyen düşünüyordu. Bu bir hataydı tabii. Zaten Dexter Key'le aşkı da bir hataydı. Fakat her kızın hata yapmağa hakkı vardı... Bazen Dexter Key'le olan münasebeti aşk, bazan da bir macera diye düşünürdü. Fakat genç adamın kendisine yaptıklarını hatırlayınca, onu nasıl sevebilmiş olduğunu kendi kendine sorardı. Dexter ona her zaman, «Her şey düzeldi» derdi. Her şey düzeldi... Her şey düzeldi... April bilhassa Dexter'in bu sözleri çocuğu olacağını ona haber verdiği zaman söylediğini gayet iyi hatırlıyordu. O zaman ne kadar mesuttu April. Korkuyordu fakat mesuttu, istikbalde de emindi. Halbuki şimdi yüzümsüz bir şekilde, «Her şey düzeldi... Her şey iyi olacak...» sözlerini Dexter'in onu değil, kendi kendisini teselli etmek için söylediğini anlıyordu. Fakat ne olursa olsun, Dexter'i hiç bir zaman kabahatli bulmuyordu. April'in Dexter'e o kadar ihtiyacı vardı ki, onu anlamamışsa bütün kabahat yine kendisindeydi. Artık Ron-jie'si vardı onun... Bütün o acı hâdiseler de ona seneler önce olmuş gibi geliyordu.

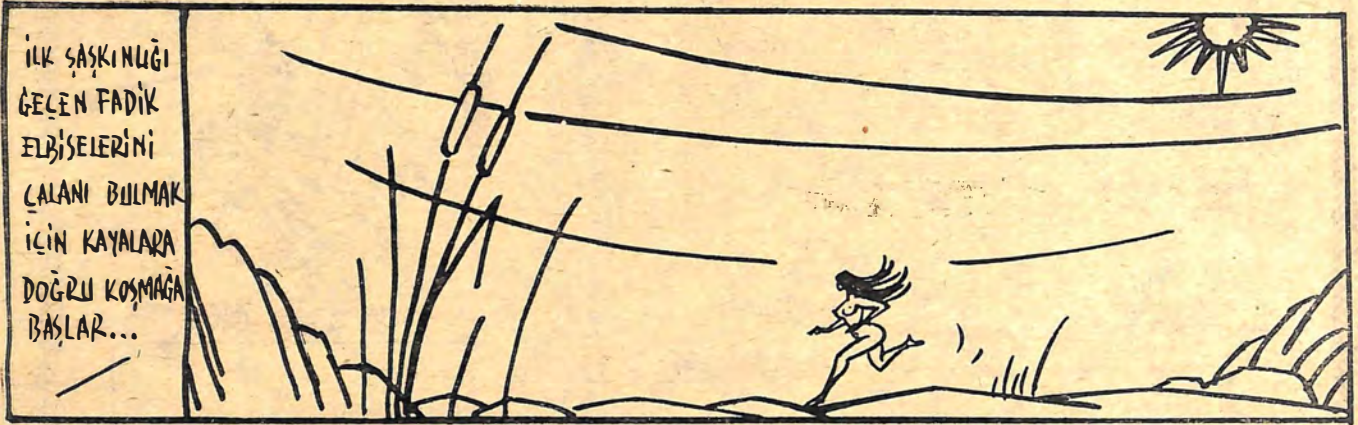
April herşeyi Ronnie'ye itiraf edip etmemeyi de düşünüyordu. Ronnie de bir hafta evvel New York'a gelmişti. Her gün April'i görüyordu... Sokaklarda el ele yürüyor, Village de kahve içerken saatlerce istikbal hakkında konuşuyor, April'in apartmanında sevgi ve heyecanla öpüşüyor, ileride dünyaya gelecek çocukların hayalini kuruyorlardı. Sonra bir akşam Ronnie April'in tahayyül ettiği gibi, «Burada oturmuş müstakbel çocuklarımızdan bahsedip duruyorum», dedi. «Fakat sana daha evlenme teklif etmedim. Dur...» Genç kızın ellerini avuçlarına alarak sordu. «April, benimle evlenir misin?»

(Devamı var)

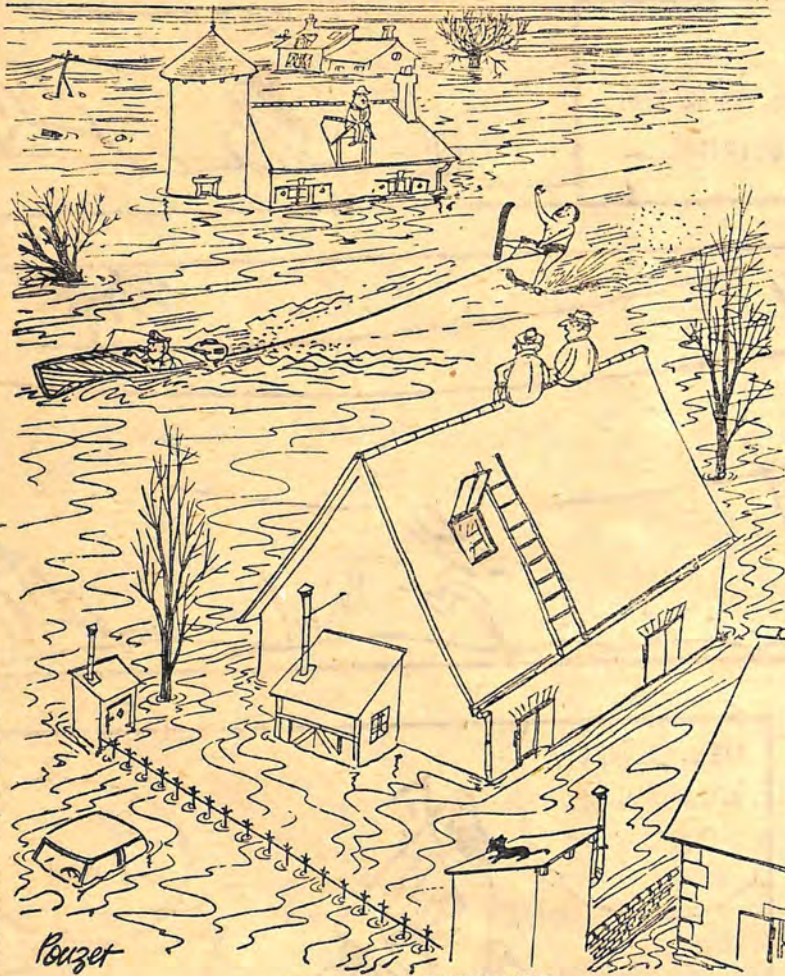
Irak'taki ihtilâlden sonra :

Meksikalı — Tebrik ederim, bizi geçtiniz..

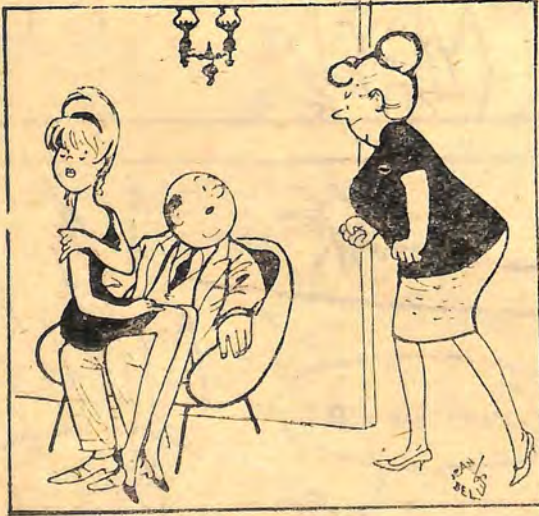

DÜNYA Karikatürleri

Pouzet

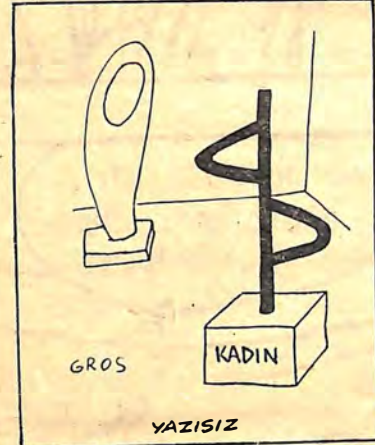
AVRUPA'DA SU BASKINLARI:
-DÜNYADA NE ADAMLAR VAR BE... FELÂKETTEN
BİLE EĞLENCE ÇIKARIYORLAR!

-İNSAF ET KARICIĞIM, SİGARA YOK, İÇKİ YOK...
GERİYE NE KALİYOR ?..

GELİN - SENİN KADAR BECERİKSİZ
ERKEK GÖRMEDİM...

YAZISIZ

-TEK BAŞIMA İDARE EDEMİYORUM... KARIM
OLMASA BÜTÜN MÜŞTERİLER KAÇACAK !

SİZE DE BİR YUVA

paralarını devamlı surette
YAPI VE KREDİ BANKASINDA
biriktirenler için
1963 YILINDA

60
apartman dairesi

ve

2.600.000 LİRALIK
çeşitli para ikramiyeleri

tutarı

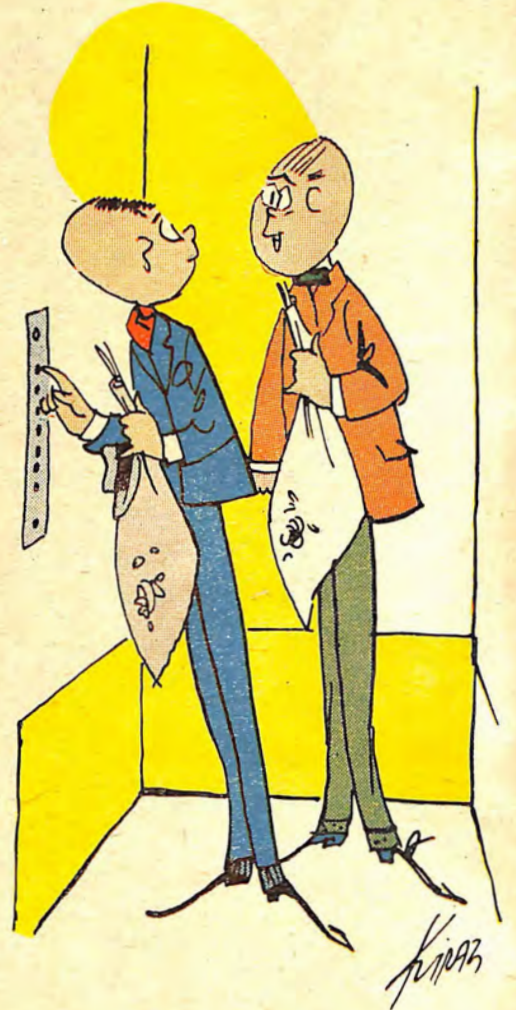
5.2 MİLYON LİRA

YAPI ve KREDİ BANKASI

Reklamcılık - 1143 - 64

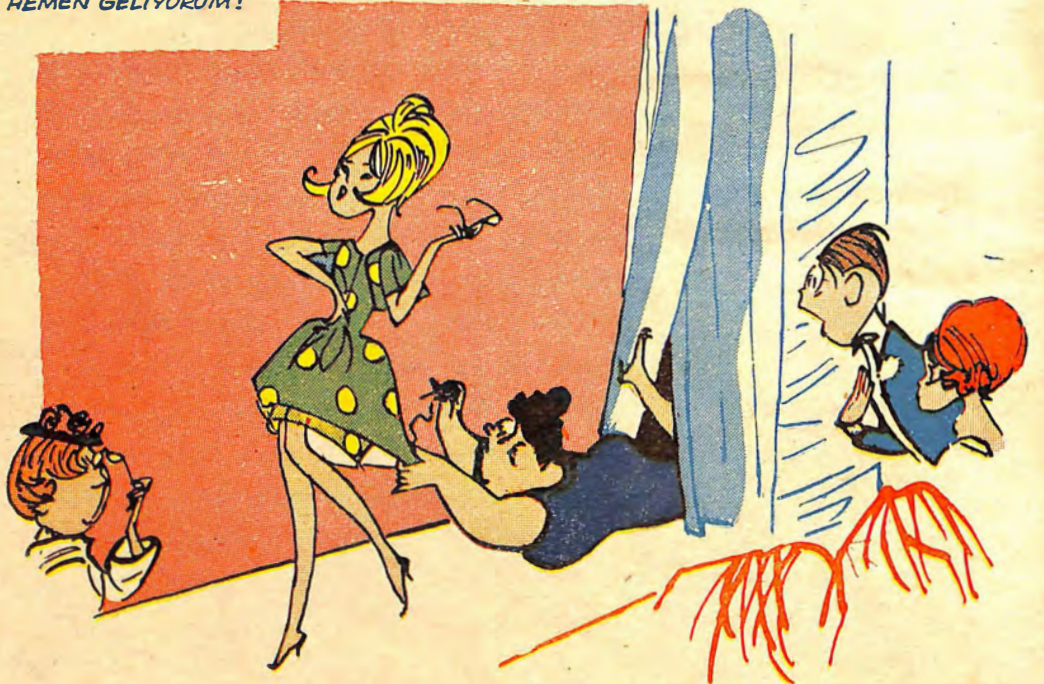
-ELDİVENİMİ DEĞİŞTİRİP HEMEN GELİYORUM!

-SİZ DE Mİ YEDİNCİ KATA ?

-YARIN GECE OPERAYA MI ?
DEFTERİME BAKAYIM DAHA
KEYİFLİ BİR RANDEVUM YOK-
SA GELİRİM !

-DEFİLEYE BİR TÜRLÜ YETİŞMEYECEK DİYE KORKUYORDUM !